

Dziennik Urzędowy C 347

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

26 listopada 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 347/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 340 z 19.11.2011.

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 347/02

Sprawy połączone C-403/08 i C-429/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 4 października 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo) — Football Association Premier League Ltd, NetMed Hellas SA, Multichoice Hellas SA przeciwko QC Leisure, Davidowi Richardsonowi, AV Station plc, Malcolmowi Chamberlainowi, Michaelowi Maddenowi, SR Leisure Ltd, Philipowi George'owi Charlesowi Houghtonowi, Derekowi Owenowi (C-403/08), Karen Murphy przeciwko Media Protection Services Ltd (C-429/08) (Przekaz satelitarny — Transmisja spotkań piłkarskich — Odbiór przekazu przy użyciu kart do dekodatorów satelitarnych — Karty do dekodatorów satelitarnych zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w państwie członkowskim i używane w innym państwie członkowskim — Zakaz sprzedaży i używania w państwie członkowskim — Wyświetlanie programów z naruszeniem przyznanych praw wyłącznych — Prawo autorskie — Prawo do transmisji telewizyjnej — Licencje wyłączne na nadawanie na terytorium jednego państwa członkowskiego — Swoboda świadczenia usług — Artykuł 56 TFUE — Konkurencja — Artykuł 101 TFUE — Ograniczenie konkurencji ze względu na cel — Ochrona usług warunkowego dostępu — Nielegalne urządzenie — Dyrektywa 98/84/WE — Dyrektywa 2001/29/WE — Zwielokrotnianie utworów w pamięci dekodera satelitarnego i na ekranie telewizora — Wyjątek od prawa zwielokrotniania — Publiczne udostępnianie utworów w lokalach gastronomicznych — Dyrektywa 93/83/EWG)

2

PL

 Cena:
4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 347/03	Sprawa C-302/09: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc przyznana przedsiębiorstwom z terenu miast Wenecji i Chioggii — Obniżenie wysokości składek na zabezpieczenie społeczne — Odzyskanie pomocy)	3
2011/C 347/04	Sprawa C-493/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 63 TFUE i art. 40 porozumienia EOG — Swobodny przepływ kapitału — Krajowe i zagraniczne fundusze emerytalne — Podatek dochodowy od osób prawnych — Dywidendy — Zwolnienie — Odmiennie traktowanie)	4
2011/C 347/05	Sprawa C-381/10: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Austria) — Astrid Preissl KEG przeciwko Landeshauptmann von Wien (Polityka przemysłowa — Higiena środków spożywczych — Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 — Zamontowanie umywalki w toalecie zakładu wprowadzającego do obrotu środki spożywcze)	4
2011/C 347/06	Sprawa C-382/10: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Austria) — Erich Albrecht, Thomas Neumann, Van-Ly Sundara, Alexander Svoboda, Stefan Toth przeciwko Landeshauptmann von Wien (Polityka przemysłowa — Higiena środków spożywczych — Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 — Samoobsługowa sprzedaż chleba i wypieków).....	5
2011/C 347/07	Sprawa C-421/10: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Finanzamt Deggendorf przeciwko Markusowi Stoppelkampowi, działającemu jako syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Haralda Raaba (Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Artykuł 21 ust. 1 lit. b) — Określenie miejsca opodatkowania — Usługi świadczone przez usługodawcę zamieszkałego w tym samym kraju co usługobiorca, lecz mającego siedzibę działalności gospodarczej w innym kraju — Pojęcie „podatnika mającego siedzibę za granicą”)	5
2011/C 347/08	Sprawa C-443/10: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Limoges — Francja) — Philippe Bonnarde przeciwko Agence de Services et de Paiement (Swobodny przepływ towarów — Ograniczenia ilościowe — Środki o skutku równoważnym — Przywóz przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w danym państwie członkowskim pojazdu zarejestrowanego uprzednio w innym państwie członkowskim — Premia ekologiczna — Przesłanki przyznania — Poświadczenie demonstracyjnego charakteru pojazdu w dowodzie rejestracyjnym)	6
2011/C 347/09	Sprawa C-506/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Waldshut-Tiengen — Landwirtschaftsgericht — Niemcy) — Rico Graf, Rudolf Engel przeciwko Landratsamt Waldshut — Landwirtschaftsamt (Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób — Równość traktowania — Osoby prowadzące działalność na własny rachunek na terenach przygranicznych — Umowa dzierżawy gruntów rolnych — Struktura rolna — Uregulowanie państwa członkowskiego pozwalające sprzeciwić się umowie, jeżeli produkty wytworzone na terytorium krajowym przez przygranicznych rolników szwajcarskich są przeznaczone do wywozu do Szwajcarii jako zwolnione z opłat celnych)	6
2011/C 347/10	Sprawa C-364/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 11 lipca 2011 r. — Mostafa Abed El Karem El Kott, Chadi Amin A Radi, Kamel Ismail Hazem przeciwko Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców	7
2011/C 347/11	Sprawa C-409/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 1 sierpnia 2011 r. — Gábor Csonka i in. przeciwko państwu bułgarskiemu	7

2011/C 347/12	Sprawa C-438/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 26 sierpnia 2011 r. — Lagura Vermögensverwaltung GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Hafen	8
2011/C 347/13	Sprawa C-439/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-199/08 Ziegler przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 sierpnia 2011 r. przez Ziegler S.A.	8
2011/C 347/14	Sprawa C-444/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawach połączonych T-204/08 i T-212/08, Team Relocations NV i in. przeciwko Komisji wniesione w dniu 30 sierpnia 2011 r. przez Team Relocations NV i in.....	9
2011/C 347/15	Sprawa C-451/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Gießen (Niemcy) w dniu 1 września 2011 r. — Natthaya Dülger przeciwko Wetteraukreis	10
2011/C 347/16	Sprawa C-455/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-186/06 Solvay SA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 września 2011 r. przez Solvay SA	11
2011/C 347/17	Sprawa C-466/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Brescia (Włochy) w dniu 9 września 2011 r. — Gennaro Currà i in. przeciwko Republice Federalnej Niemiec	12
2011/C 347/18	Sprawa C-467/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 lipca 2011 r. w sprawie T-318/09 Audi AG, Volkswagen AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 9 września 2011 r. przez Audi AG, Volkswagen AG	12
2011/C 347/19	Sprawa C-473/11: Skarga wniesiona w dniu 16 września 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów	13
2011/C 347/20	Sprawa C-477/11 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 4 lipca 2011 r. w sprawie T-275/09 Sepracor Pharmaceuticals przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 września 2011 r. przez Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) Ltd	13
2011/C 347/21	Sprawa C-483/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Argeş (Rumunia) w dniu 20 września 2011 r. — Andrei Emilian Boncea, Filofteia Catrinel Boncea, Adriana Boboc, Cornelia Mihăilescu przeciwko Statul român — Ministerul Finanțelor Publice	14
2011/C 347/22	Sprawa C-484/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Argeş (Rumunia) w dniu 20 września 2011 r. — Mariana Budan przeciwko Statul român — Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Argeş	15
2011/C 347/23	Sprawa C-487/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Republika Łotewska) w dniu 22 września 2011 r. — Laimonis Treimanis przeciwko Valsts ieņēmumu dienests	15
2011/C 347/24	Sprawa C-489/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 12 lipca 2011 r. w sprawie T-133/07, Mitsubishi Electric Corp. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 23 września 2011 r. przez Mitsubishi Electric Corp.	15
2011/C 347/25	Sprawa C-492/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Mercato San Severino (Italia) w dniu 26 września 2011 r. — Ciro Di Donna przeciwko Società imballaggi metallici Salerno Srl (SIMSA)	16

2011/C 347/26	Sprawa C-493/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-141/07 United Technologies Corp. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 23 września 2011 r. przez United Technologies Corp.	17
2011/C 347/27	Sprawa C-494/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-141/07 Otis Luxembourg Sàrl, dawniej General Technic-Otis Sàrl, Otis SA, Otis BV, Otis Elevator Company, Otis GmbH & Co. OHG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 23 września 2011 r. przez Otis Luxembourg Sàrl, dawniej General Technic-Otis Sàrl, Otis SA, Otis BV, Otis Elevator Company, Otis GmbH & Co. OHG	18
2011/C 347/28	Sprawa C-498/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 12 lipca 2011 r. w sprawie T-113/07, Toshiba Corp. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 września 2011 r. przez Toshiba Corp.	18
2011/C 347/29	Sprawa C-501/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-138/07 Schindler Holding Ltd i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 września 2011 r. przez Schindler Holding Ltd, Schindler Management AG, Schindler SA, Schindler Sàrl, Schindler Liften BV i Schindler Deutschland Holding GmbH	19
2011/C 347/30	Sprawa C-502/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 30 września 2011 r. — Vivaio dei Molini Azienda Agricola Porro Savoldi ss przeciwko Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture	20
2011/C 347/31	Sprawa C-503/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 września 2011 r. przez spółki ThyssenKrupp Elevator (CENE) GmbH, dawniej ThyssenKrupp Aufzüge GmbH oraz ThyssenKrupp Fahrtreppen GmbH	21
2011/C 347/32	Sprawa C-504/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 września 2011 r. przez spółkę ThyssenKrupp Ascenseurs Luxembourg Sàrl	22
2011/C 347/33	Sprawa C-505/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 września 2011 r. przez ThyssenKrupp Elevator AG	23
2011/C 347/34	Sprawa C-506/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 września 2011 r. przez ThyssenKrupp AG	24
2011/C 347/35	Sprawa C-512/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Työtuomioistuin (Finlandia) w dniu 3 października 2011 r. — Terveys- ja sosiaalialan neuvottelujärjestö TSN ry przeciwko Terveyspalvelualan Liitto ry, Mehiläinen Oy	25
2011/C 347/36	Sprawa C-513/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Työtuomioistuin (Finlandia) w dniu 3 października 2011 r. — Ylemmät Toimihenkilöt YTN ry przeciwko Teknologiateollisuus ry, Nokia Siemens Networks Oy	25

Sąd

2011/C 347/37	Sprawa T-38/05: Wyrok Sądu z dnia 12 października 2011 r. — Agroexpansión przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Hiszpański rynek zakupu i pierwszego przetworzenia surowca tytoniowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Maksymalny pułap 10 % obrotów — Równość traktowania — Skutek odstraszający — Okoliczności łagodzące — Współpraca) 26	26
2011/C 347/38	Sprawa T-41/05: Wyrok Sądu z dnia 12 października 2011 r. — Alliance One International przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Hiszpański rynek zakupu i pierwszego przetworzenia surowca tytoniowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Maksymalny pułap 10 % obrotów — Skutek odstraszający — Okoliczności łagodzące) 26	26
2011/C 347/39	Sprawa T-139/06: Wyrok Sądu z dnia 19 października 2011 r. — Francja przeciwko Komisji (Brak wykonania wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Podjęcie pewnych działań przez państwo członkowskie — Wniosek o zapłatę — Kompetencje Komisji — Właściwość Sądu) 27	27
2011/C 347/40	Sprawa T-312/07: Wyrok Sądu z dnia 12 października 2011 r. — Dimos Peramatos przeciwko Komisji (Pomoc finansowa przyznana dla projektu z dziedziny ochrony środowiska — LIFE — Decyzja w sprawie częściowego odzyskania wypłaconej kwoty — Określenie zobowiązań beneficjenta podjętych w ramach finansowanego projektu — Uzasadnione oczekiwania — Obowiązek uzasadnienia) 27	27
2011/C 347/41	Sprawa T-449/08: Wyrok Sądu z dnia 18 października 2011 r. — SLV Elektronik przeciwko OHIM — Jiménez Muñoz (LINE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego LINE — Wcześniejsze, słowny i graficzny, krajowe znaki towarowe Line — Częściowa odmowa rejestracji — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd- Artykuł 8, ust. 1, lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie artykuł 8, ust. 1, lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)) 27	27
2011/C 347/42	Sprawa T-561/08: Wyrok Sądu z dnia 18 października 2011 r. — Gutknecht przeciwko Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Zdrowie zwierząt — Produkty biobójcze — Ocena substancji czynnych znajdujących się w obrocie — Wydawanie przez Komisję rozporządzeń na mocy dyrektywy 98/8/WE — Związek przyczynowy) 28	28
2011/C 347/43	Sprawa T-393/09: Wyrok Sądu z dnia 13 października 2011 r. — NEC Display Solutions Europe przeciwko OHIM — Nokia (NaViKey) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego NaViKey — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy NAVI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Naruszenie obowiązku uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009) 28	28
2011/C 347/44	Sprawa T-439/09: Wyrok Sądu z dnia 18 października 2011 r. — Purvis przeciwko Parlamentowi (Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów Parlamentu Europejskiego — System uzupełniających świadczeń emerytalnych — Odmowa przyznania dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych częściowo w formie pieniężnej — Zarzut niezgodności z prawem — Prawa nabyte — Uzasadnione oczekiwania — Proporcjonalność) 28	28

2011/C 347/45	Sprawa T-53/10: Wyrok Sądu z dnia 18 października 2011 r. — Reixel przeciwko OHIM — Dynamic Promotion (Skrzynie i kosze) (Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru przez Wydział Unieważnień — Doręczenie decyzji Wydziału Unieważnień faksem — Odwołanie do izby odwoławczej — Pismo przedstawiające podstawy odwołania — Termin złożenia — Dopuszczalność odwołania — Artykuł 57 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Sprostowanie decyzji — Artykuł 39 rozporządzenia (WE) nr 2245/2002 — Ogólna zasada prawa zezwalająca na cofnięcie decyzji niezgodnej z prawem)	29
2011/C 347/46	Sprawa T-87/10: Wyrok Sądu z dnia 11 października 2011 r. — Chestnut Medical Technologies przeciwko OHIM (PIPELINE) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego PIPELINE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009)	29
2011/C 347/47	Sprawa T-213/10 P: Wyrok Sądu z dnia 24 października 2011 r. — P przeciwko Parlamentowi (Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę — Utrata zaufania — Uzasadnienie — Przeinaczenie dowodów)	29
2011/C 347/48	Sprawa T-224/10: Wyrok Sądu z dnia 12 października 2011 r. — Association belge des consommateurs test-achats przeciwko Komisji (Konkurencja — Koncentracje — Belgijski rynek energetyczny — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem — Zobowiązania w trakcie pierwszego etapu badania — Decyzja o odmowie częściowego odesłania badania koncentracji organom państwa członkowskiego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Stowarzyszenie konsumentów — Interes prawny — Niewszczęcie szczegółowego postępowania kontrolnego — Uprawnienia procesowe — Niedopuszczalność)	30
2011/C 347/49	Sprawa T-304/10: Wyrok Sądu z dnia 18 października 2011 r. — dm-drogerie markt przeciwko OHIM — Semtee (caldea) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego caldea — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy BALEA — Względne podstawy odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8, ust. 1, lit. b), rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	30
2011/C 347/50	Sprawa T-277/07: Postanowienie Sądu z dnia 6 października 2011 r. — Secure Computing przeciwko OHIM — Investronica (SECUREOS) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Cofnięcie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	31
2011/C 347/51	Sprawa T-341/08: Postanowienie Sądu z dnia 30 czerwca 2011 r. — Hess Group przeciwko OHIM — Coloma Navarro (COLOMÉ) (Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o unieważnienie — Porozumienie i wycofanie wniosku o unieważnienie — Umorzenie postępowania)	31
2011/C 347/52	Sprawa T-96/09: Postanowienie Sądu z dnia 28 września 2011 r. — UCAPT przeciwko Radzie (Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólna polityka rolna — Systemy wsparcia dla rolników — Pomoc na rzecz produkcji tytoniu — Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 — Akt niedotyczący skarżącej indywidualnie — Niedopuszczalność)	31
2011/C 347/53	Sprawa T-128/09: Postanowienie Sądu z dnia 3 października 2011 Meridiana i Meridiana fly przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak działania strony skarżącej — Umorzenie postępowania)	32
2011/C 347/54	Sprawa T-297/10: Postanowienie Sądu z dnia 11 października 2011 r. — DBV przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Przywóz niektórych aluminiowych kół pochodzących z Chin — Prawo do obrony — Obliczanie wartości normalnej — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna, a częściowo oczywiście pozbawiona podstaw prawnych)	32

2011/C 347/55	Sprawa T-149/11: Postanowienie Sądu z dnia 12 października 2011 r. — GS przeciwko Parlamentowi i Radzie (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE) nr 1210/2010 — Uprawnienie państw członkowskich do odmowy zwrotu równowartości monet euro nienadających się do obiegu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność).....	32
2011/C 347/56	Sprawa T-206/11: Postanowienie Sądu z dnia 28 września 2011 r. — Complex przeciwko OHIM — Kajometal (KX) (Wspólnotowy znak towarowy — Odmowa rejestracji — Wycofanie wniosku o rejestrację — Umorzenie postępowania)	33
2011/C 347/57	Sprawa T-346/11 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 30 września 2011 r. — Gollnisch przeciwko Parlamentowi (Środki tymczasowe — Uchylenie immunitetu członka Parlamentu Europejskiego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilności)	33
2011/C 347/58	Sprawa T-347/11 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 30 września 2011 r. — Gollnisch przeciwko Parlamentowi (Środki tymczasowe — Oddalenie wniosku o skorzystanie z immunitetu członka Parlamentu Europejskiego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Niedopuszczalność).....	33
2011/C 347/59	Sprawa T-379/11 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 września 2011 r. — Hüttenwerke Krupp Mannesmann i in. przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Środowisko naturalne — Przydział bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE — Ustalenie wskaźników dotyczących produktu objętych decyzją Komisji — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Dopuszczalność — Pilny charakter)	33
2011/C 347/60	Sprawa T-381/11 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 września 2011 r. — Eurofer przeciwko Komisji (Postanowienie w przedmiocie środka tymczasowego — Środowisko naturalne — Przyznanie bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE — Ustalenie wzorców produktu, których dotyczy decyzja Komisji — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Dopuszczalność — Pilny charakter)	34
2011/C 347/61	Sprawa T-384/11 R: Postanowienie sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 28 września 2011 r. — Safa Nicu Sepahan przeciwko Radzie (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)	34
2011/C 347/62	Sprawa T-395/11 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 30 września 2011 r. — Elti przeciwko Przedstawicielstwu Unii Europejskiej w Czarnogórze (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Odrzucenie oferty — Wniosek o zawieszenie wykonania — Nieuwzględnienie wymogów formalnych — Niedopuszczalność)	34
2011/C 347/63	Sprawa T-421/11: Postanowienie sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 3 października 2011 r. — Qualitest FZE przeciwko Radzie (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	35
2011/C 347/64	Sprawa T-422/11 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 5 października 2011 r. — Computer Resources International (Luxembourg) przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Odrzucenie oferty — Wniosek o zawieszenie wykonania — Utrata szansy — Brak poważnej i nieodwracalnej szkody — Brak pilnego charakteru)	35

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 347/65	Sprawa T-309/10: Skarga wniesiona w dniu 15 września 2011 r. — Klein przeciwko Komisji	35
2011/C 347/66	Sprawa T-489/11: Skarga wniesiona w dniu 20 września 2011 r. — Ruse Industry przeciwko Komisji	36
2011/C 347/67	Sprawa T-495/11: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2011 r. — Streng przeciwko OHIM — Gismondi (PARAMETRICA)	37
2011/C 347/68	Sprawa T-498/11: Skarga wniesiona w dniu 16 września 2011 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji	37
2011/C 347/69	Sprawa T-503/11: Skarga wniesiona w dniu 27 września 2011 r. — Al-Aqsa przeciwko Radzie	38
2011/C 347/70	Sprawa T-508/11: Skarga wniesiona w dniu 27 września 2011 r. — LTTE przeciwko Radzie	39
2011/C 347/71	Sprawa T-512/11: Skarga wniesiona w dniu 24 września 2011 r. — Ryanair przeciwko Komisji	40
2011/C 347/72	Sprawa T-516/11: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2011 r. — MasterCard i in. przeciwko Komisji	40
2011/C 347/73	Sprawa T-519/11 P: Odwołanie wniesione w dniu 29 września 2011 r. przez Sandro Goziego od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-116/10 Gozi przeciwko Komisji	41
2011/C 347/74	Sprawa T-526/11: Skarga wniesiona w dniu 3 października 2011 r. — Igar Chemicals przeciwko ECHA	41
2011/C 347/75	Sprawa T-538/11: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2011 r. — Belgia przeciwko Komisji	42
2011/C 347/76	Sprawa T-540/11: Skarga wniesiona w dniu 4 października 2011 r. — Melkveebedrijf Overenk i in. przeciwko Komisji	42
2011/C 347/77	Sprawa T-234/00: Postanowienie Sądu z dnia 6 października 2011 r. — Fondazione Opera S. Maria della Carità przeciwko Komisji	44
2011/C 347/78	Sprawa T-235/00: Postanowienie Sądu z dnia 6 października 2011 r. — Codess Sociale i in. przeciwko Komisji	44
2011/C 347/79	Sprawa T-255/00: Postanowienie Sądu z dnia 6 października 2011 r. — Ciga i in. przeciwko Komisji	44
2011/C 347/80	Sprawa T-266/00: Postanowienie Sądu z dnia 6 października 2011 r. — Confartigianato Venezia i in. przeciwko Komisji	44
2011/C 347/81	Sprawa T-502/09: Postanowienie Sądu z dnia 11 października 2011 r. — Inovis przeciwko OHIM — Sonaecom (INOVIS)	44
2011/C 347/82	Sprawa T-23/11: Postanowienie Sądu z dnia 11 października 2011 r. — El Corte Inglés przeciwko OHMI — BA&SH (ba&sh)	44

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2011/C 347/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 340 z 19.11.2011.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 331 z 12.11.2011.

Dz.U. C 319 z 29.10.2011.

Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Dz.U. C 305 z 15.10.2011.

Dz.U. C 298 z 8.10.2011.

Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 4 października 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo) — Football Association Premier League Ltd, NetMed Hellas SA, Multichoice Hellas SA przeciwko QC Leisure, Davidowi Richardsonowi, AV Station plc, Malcolmowi Chamberlainowi, Michaelowi Maddenowi, SR Leisure Ltd, Philipowi George'owi Charlesowi Houghtonowi, Derekowi Owenowi (C-403/08), Karen Murphy przeciwko Media Protection Services Ltd (C-429/08)

(Sprawy połączone C-403/08 i C-429/08) ⁽¹⁾

(Przekaz satelitarny — Transmisja spotkań piłkarskich — Odbiór przekazu przy użyciu kart do dekodowników satelitarnych — Karty do dekodowników satelitarnych zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w państwie członkowskim i używane w innym państwie członkowskim — Zakaz sprzedaży i używania w państwie członkowskim — Wyświetlanie programów z naruszeniem przyznanych praw wyłącznych — Prawo autorskie — Prawo do transmisji telewizyjnej — Licencje wyłączne na nadawanie na terytorium jednego państwa członkowskiego — Swoboda świadczenia usług — Artykuł 56 TFUE — Konkurencja — Artykuł 101 TFUE — Ograniczenie konkurencji ze względu na cel — Ochrona usług warunkowego dostępu — Nielegalne urządzenie — Dyrektywa 98/84/WE — Dyrektywa 2001/29/WE — Zwielokrotnianie utworów w pamięci dekodera satelitarnego i na ekranie telewizora — Wyjątek od prawa zwielokrotniania — Publiczne udostępnianie utworów w lokalach gastronomicznych — Dyrektywa 93/83/EWG)

(2011/C 347/02)

Język postępowania: angielski

Sądy krajowe

High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Football Association Premier League Ltd, NetMed Hellas SA, Multichoice Hellas SA (C-403/08), Karen Murphy (C-429/08)

Strona pozwana: QC Leisure, David Richardson, AV Station plc, Malcolm Chamberlain, Michael Madden, SR Leisure Ltd, Philip George Charles Houghton, Derek Owen (C-403/08), Media Protection Services Ltd (C-429/08)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo — Wykładnia art. 28, 30, 49 i 81 WE oraz art. 2 lit. a) i e), art. 4 lit. a) i art. 5 dyrektywy 98/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 1998 r. w sprawie prawnej ochrony usług opartych lub polegających na warunkowym dostępie (Dz.U. L 320, s. 54), art. 2, 3 i art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz. U. L 167, s. 10), art. 1 lit. a) i b) dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23) i wykładnia dyrektywy Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (Dz.U. L 248, s. 15) — Przyznanie, za wynagrodzeniem, wyłącznych praw do zapewnienia retransmisji drogą satelitarną meczy piłki nożnej — Sprzedaż w Zjednoczonym Królestwie dekodowników wprowadzonych zgodnie z prawem do obrotu w innym państwie członkowskim, pozwalających wyświetlać te mecze z naruszeniem przyznanych praw wyłącznych

Sentencja

1) Wykładni pojęcia nielegalnego urządzenia w rozumieniu art. 2 lit. e) dyrektywy 98/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 1998 r. w sprawie prawnej ochrony usług opartych lub polegających na warunkowym dostępie należy dokonywać w ten sposób, iż nie obejmuje ono ani zagranicznych urządzeń

- dekodujących — zapewniających dostęp do usług przekazu satelitarnego organizacji nadawczej, które są produkowane i sprzedawane za zezwoleniem tej organizacji, lecz używane, wbrew jej woli, poza obszarem geograficznym, na który zostały dostarczone — ani urzędzeń uzyskanych lub aktywowanych w wyniku podania nieprawdziwego nazwiska i adresu ani urzędzeń używanych z naruszeniem ograniczenia umownego pozwalającego na używanie ich jedynie do celów prywatnych.
- 2) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 98/84 nie stoi na przeszkodzie przepisom krajowym zabraniającym używania zagranicznych urzędzeń dekodujących, w tym urzędzeń uzyskanych lub aktywowanych w wyniku podania nieprawdziwego nazwiska i adresu lub urzędzeń używanych z naruszeniem ograniczenia umownego pozwalającego na używanie ich jedynie do celów prywatnych, ponieważ takie przepisy nie są objęte dziedziną regulowaną przez tę dyrektywę.
- 3) Wykładni art. 56 TFUE należy dokonywać w ten sposób, iż:
- stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego delegalizującym przywóz, sprzedaż i używanie w tym państwie członkowskim zagranicznych urzędzeń dekodujących umożliwiających dostęp do kodowanej usługi przekazu satelitarnego pochodzącej z innego państwa członkowskiego i zawierającej przedmioty objęte ochroną na podstawie przepisów tego pierwszego państwa;
 - ani okoliczność, iż zagraniczne urządzenie dekodujące zostało uzyskane lub aktywowane po przedstawieniu nieprawdziwego nazwiska i adresu z zamiarem obejścia omawianego ograniczenia terytorialnego, ani okoliczność, iż urządzenia tego używano do celów handlowych, podczas gdy było ono zarezerwowane do użytku prywatnego, nie unieważniają tego wniosku.
- 4) Klauzule umowy licencyjnej na wyłączność zawartej pomiędzy podmiotem praw własności intelektualnej i organizacją nadawczą stanowią ograniczenie konkurencji zabronione przez art. 101 TFUE, w sytuacji gdy nakładają na tę organizację obowiązek niedostarczania urzędzeń dekodujących umożliwiających dostęp do objętych ochroną przedmiotów tego podmiotu na zewnątrz terytorium, którego dotyczy ta umowa licencyjna.
- 5) Wykładni art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy dokonywać w ten sposób, że prawo do zwielokrotniania rozciąga się na mające przejściowy charakter fragmenty utworów w pamięci dekodera satelitarnego i na ekranie telewizora, pod warunkiem że fragmenty te zawierają elementy stanowiące wyraz własnej twórczości intelektualnej zainteresowanych autorów, przy czym całość złożona z jednocześnie zwielokrotnianych fragmentów musi być zbadana w celu sprawdzenia, czy zawiera takie elementy.
- 6) Czynności zwielokrotniania takie jak te będące przedmiotem sprawy C-403/08, które zachodzą w pamięci dekodera satelitarnego i na ekranie telewizora, spełniają przesłanki określone w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29 i w konsekwencji czynności te mogą być dokonywane bez zezwolenia zainteresowanych podmiotów praw autorskich.
- 7) Wykładni pojęcia publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 należy dokonywać w ten sposób, że obejmuje ono transmitowanie nadawanych utworów klientom obecnym w lokalu gastronomicznym przy użyciu ekranu telewizora i głośników.
- 8) Wykładni dyrektywy Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową należy dokonywać w ten sposób, że nie ma ona wpływu na legalność czynności zwielokrotniania zachodzących w pamięci dekodera satelitarnego i na ekranie telewizora.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-302/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc przyznana przedsiębiorstwom z terenu miast Wenecji i Chioggii — Obniżenie wysokości składek na zabezpieczenie społeczne — Odzyskanie pomocy)

(2011/C 347/03)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci i E. Righini, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, i G. Aiello, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie środków koniecznych do zastosowania się do art. 2, 5 i 6 decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 (zgłoszonej pod numerem C(1999) 4268) (Dz.U. L 150, s. 50).

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszelkich środków koniecznych w celu odzyskania od beneficjentów pomocy przyznanej w ramach systemu pomocy uznanego za niezgodny z prawem oraz ze wspólnym rynkiem decyzją Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 tej decyzji.

2) Republika Włoska pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-493/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 63 TFUE i art. 40 porozumienia EOG — Swobodny przepływ kapitału — Krajowe i zagraniczne fundusze emerytalne — Podatek dochodowy od osób prawnych — Dywidendy — Zwolnienie — Odmienne traktowanie)

(2011/C 347/04)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i H. Ferreira, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 63 TFUE i art. 40 EOG — Ograniczenia przepływu kapitału — Zagraniczne i krajowe fundusze emerytalne — Dywidendy — Opodatkowanie — Odmienne traktowanie

Sentencja

1) Zastrzegając korzystanie ze zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych jedynie na rzecz funduszy emerytalnych mających siedzibę na terytorium portugalskim, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 63 TFUE i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Austria) — Astrid Preissl KEG przeciwko Landeshauptmann von Wien

(Sprawa C-381/10) (¹)

(Polityka przemysłowa — Higiena środków spożywczych — Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 — Zamontowanie umywalki w toalecie zakładu wprowadzającego do obrotu środki spożywcze)

(2011/C 347/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Astrid Preissl KEG

Strona pozwana: Landeshauptmann von Wien

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Wykładnia rozdziału I pkt 4 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139, s. 1), a w szczególności pojęcia Handwaschbecken (umywalka do mycia rąk) zawartego w niemieckiej wersji tego przepisu — Decyzja administracyjna państwa członkowskiego nakazująca zamontowanie w toalecie kawiarni umywalki zaopatrzonej w środki do mycia i higienicznego suszenia rąk.

Sentencja

Rozdział I pkt 4 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych powinien być interpretowany w ten sposób, iż nie wynika z niego, że umywalka w rozumieniu tego przepisu powinna być przeznaczona wyłącznie do mycia rąk, ani że kran oraz urządzenie do suszenia rąk powinny mieć możliwość użycia bez potrzeby dotknięcia ich ręką.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Austria) — Erich Albrecht, Thomas Neumann, Van-Ly Sundara, Alexander Svoboda, Stefan Toth przeciwko Landeshauptmann von Wien

(Sprawa C-382/10) ⁽¹⁾

(Polityka przemysłowa — Higiena środków spożywczych — Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 — Samoobsługowa sprzedaż chleba i wypieków)

(2011/C 347/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Erich Albrecht, Thomas Neumann, Van-Ly Sundara, Alexander Svoboda, Stefan Toth

Strona pozwana: Landeshauptmann von Wien

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Wykładnia załącznika II rozdziału IX pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139, s. 1) — Ochrona środków spożywczych przed zanieczyszczeniem — Samoobsługowa sprzedaż chleba i wypieków — Decyzja administracyjna państwa członkowskiego nakazująca zastosowanie mechanizmu technicznego uniemożliwiającego klientom zwrot towaru po dotknięciu go rękoma

Sentencja

Załącznik II rozdział IX pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych powinien być interpretowany w ten sposób, że w okolicznościach tego rodzaju, jakie wystąpiły w sprawie przed sądem krajowym, w przypadku pojemników przeznaczonych do samoobsługowej sprzedaży chleba i wypieków, fakt, iż potencjalny kupujący teoretycznie mógł dotknąć gołymi rękami żywność oferowaną do sprzedaży lub mógł na nią kichnąć, nie pozwala jako taki na stwierdzenie, że żywność ta nie była chroniona przed zanieczyszczeniem, które może spowodować, iż stanie się ona niezdatna do spożycia przez ludzi, szkodliwa dla zdrowia lub zanieczyszczona w taki sposób, że byłoby nierozsądne oczekiwać, iż zostanie w tym stanie skonsumowana.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Finanzamt Deggendorf przeciwko Markusowi Stoppelkampowi, działającemu jako syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Haralda Raaba

(Sprawa C-421/10) ⁽¹⁾

(Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Artykuł 21 ust. 1 lit. b) — Określenie miejsca opodatkowania — Usługi świadczone przez usługodawcę zamieszkałego w tym samym kraju co usługobiorca, lecz mającego siedzibę działalności gospodarczej w innym kraju — Pojęcie „podatnika mającego siedzibę za granicą”)

(2011/C 347/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Deggendorf

Strona pozwana: Markus Stoppelkamp, działający jako syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Haralda Raaba

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 21 ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Określenie miejsca opodatkowania — Usługi świadczone przez usługodawcę zamieszkałego w tym samym państwie członkowskim co odbiorcy tych usług, lecz mającego siedzibę działalności gospodarczej w innym państwie członkowskim — Pojęcie „podatnika mającego siedzibę za granicą”

Sentencja

Artykuł 21 ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2000/65/WE z dnia 17 października 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że aby zostać uznany za „podatnika niemającego siedziby na terytorium danego kraju”, wystarczy, by dany podatnik miał siedzibę działalności gospodarczej poza terytorium tego kraju.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Limoges — Francja) — Philippe Bonnarde przeciwko Agence de Services et de Paiement

(Sprawa C-443/10) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ towarów — Ograniczenia ilościowe — Środki o skutku równoważnym — Przywóz przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w danym państwie członkowskim pojazdu zarejestrowanego uprzednio w innym państwie członkowskim — Premia ekologiczna — Przesłanki przyznania — Poświadczenie demonstracyjnego charakteru pojazdu w dowodzie rejestracyjnym)

(2011/C 347/08)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif de Limoges

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Philippe Bonnarde

Strona pozwana: Agence de Services et de Paiement

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal administratif de Limoges — Wykładnia dyrektywy Rady 1999/37/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów (Dz.U. L 138, s. 57) zmienionej dyrektywą Komisji 2003/127/WE z dnia 23 grudnia 2003 r. (Dz.U. L 10, s. 29) — Przywóz pojazdu już zarejestrowanego w innym państwie członkowskim przez osobę zamieszkałą we Francji — Przepisy krajowe uzależniające przyznanie premii ekologicznej od przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego, że dany pojazd ma charakter pojazdu demonstracyjnego — Ograniczenia ilościowe — Środki o skutku równoważnym

Sentencja

Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE stoją na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego, które jako przesłankę przyznania świadczenia pod nazwą „bonus écologique — Grenelle de l'environnement” (premia ekologiczna — wielostronny układ na rzecz środowiska) przy rejestracji w tym państwie członkowskim demonstracyjnego pojazdu samochodowego pochodzącego z przywozu przewidują konieczność występowania w pierwszym dowodzie rejestracyjnym takiego pojazdu wzmianki o treści „pojazd demonstracyjny”.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Waldshut-Tiengen — Landwirtschaftsgericht — Niemcy) — Rico Graf, Rudolf Engel przeciwko Landratsamt Waldshut — Landwirtschaftsamt

(Sprawa C-506/10) ⁽¹⁾

(Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób — Równość traktowania — Osoby prowadzące działalność na własny rachunek na terenach przygranicznych — Umowa dzierżawy gruntów rolnych — Struktura rolna — Uregulowanie państwa członkowskiego pozwalające sprzeciwić się umowie, jeżeli produkty wytworzone na terytorium krajowym przez przygranicznych rolników szwajcarskich są przeznaczone do wywozu do Szwajcarii jako zwolnione z opłat celnych)

(2011/C 347/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Waldshut-Tiengen — Landwirtschaftsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rico Graf, Rudolf Engel

Strona pozwana: Landratsamt Waldshut -Landwirtschaftsamt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Amtsgericht Waldshut-Tiengen — Landwirtschaftsgericht — Wykładnia Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r. (Dz.U. 2002 L 114, s. 6) — Sprzeciw właściwego organu państwa członkowskiego wobec umowy dzierżawy dotyczącej obszarów rolnych położonych w tym państwie i zawartej z rolnikiem szwajcarskim mającym siedzibę gospodarstwa w Szwajcarii — Przepisy krajowe dopuszczające taki sprzeciw, z uwagi na zakłócenie konkurencji, dla obszarów służących produkcji rolnej, której wytwory są przeznaczone do wywozu jako zwolnione z opłat celnych poza rynek wewnętrzny

Sentencja

Zasada równości traktowania zawarta w art. 15 ust. 1 załącznika I do umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r. stoi na przeszkodzie istnieniu uregulowania państwa członkowskiego, takiego jak w sprawie przed sądem krajowym, które przewiduje, że właściwy organ tego państwa członkowskiego

może sprzeciwić się umowie dzierżawy gruntów dotyczącej terenu położonego w określonej strefie terytorium tego państwa członkowskiego, zawartej między mieszkańcem tego państwa członkowskiego a mieszkańcem strefy przygranicznej drugiej umawiającej się strony z tego powodu, że wydzierżawiony teren służy produkcji rolnej, której wytwory są przeznaczone do wywozu jako zwolnione z opłat celnych poza rynek wewnętrzny Unii, i że skutkiem tego jest zakłócenie konkurencji, jeżeli stosowanie tego uregulowania oddziaływa na znacznie większą liczbę obywateli drugiej umawiającej się strony niż obywatele państwa członkowskiego, na którego terytorium to uregulowanie obowiązuje. Do sądu krajowego należy wyjaśnienie, czy ta okoliczność ma miejsce

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 11 lipca 2011 r. — Mostafa Abed El Kareem El Kott, Chadi Amin A Radi, Kamel Ismail Hazem przeciwko Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców

(Sprawa C-364/11)

(2011/C 347/10)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mostafa Abed El Kareem El Kott, Chadi Amin A Radi, Kamel Ismail Hazem.

Strona pozwana: Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców

Pytania prejudycjalne

Czy na podstawie art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2004/83 (¹):

1) Bycie beneficjentem systemu dyrektywy oznacza uznanie statusu uchodźcy lub którejkolwiek z dwóch form ochrony wchodzących w zakres stosowania dyrektywy (status uchodźcy i status ochrony uzupełniającej) w zależności od decyzji państwa członkowskiego, czy też nie powoduje automatycznego uznania żadnej z tych form, lecz oznacza jedynie włączenie do podmiotowego zakresu dyrektywy?

2) Ustanie ochrony lub pomocy ze strony agencji dotyczy pobytu poza obszarem działań agencji, zaprzestania działalności agencji, okoliczności, że agencja nie może już przyznać ochrony lub pomocy, czy też obiektywnej przeszkody powodującej, że uprawniona osoba nie może otrzymać ochrony lub pomocy?

(¹) Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 1 sierpnia 2011 r. — Gábor Csonka i in. przeciwko państwu bułgarskiemu

(Sprawa C-409/11)

(2011/C 347/11)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gábor Csonka, Tibor Isztli, Dávid Juhász, János Kiss, Csaba Szontágh

Strona pozwana: państwo bułgarskie

Pytania prejudycjalne

1) Czy na dzień, gdy miało miejsce wywołujące szkodę zachowanie powodów, państwo węgierskie wdrożyło dyrektywę 72/166/EWG (¹), w szczególności w odniesieniu do obowiązków ustanowionych w art. 3 tej dyrektywy? Czy w związku z tym należy przyjąć, że dyrektywa ta jest bezpośrednio skuteczna w stosunku do powodów?

2) Czy zgodnie z obowiązującymi uregulowaniami wspólnotowymi jednostka, której prawa zostały naruszone z powodu niewdrożenia przez to państwo dyrektywy 72/166/EWG, może wymagać, aby państwo to zastosowało się do przepisów tej dyrektywy, powołując się bezpośrednio na przepisy wspólnotowe przeciwko państwu, które nie wywiązują się ze swoich obowiązków, w celu uzyskania gwarancji, jakie państwo to powinno było mu zaoferować?

- 3) Czy zgodnie z obowiązującymi uregulowaniami wspólnotowymi jednostka, której prawa zostały naruszone z powodu niewdrożenia przez dyrektywy 72/166/EWG, może domagać się odszkodowania od państwa z powodu jego bezczynności?
- 4) W razie odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy na państwie węgierskim ciąży obowiązek naprawienia zaistniałej szkody — bądź powodom, bądź poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych spowodowanych przez powodów?

Konkretnie dyrektywa zawiera następujący przepis: „Państwa członkowskie podejmą konieczne środki dla zapewnienia, aby wszystkie polisy obowiązkowego ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (...) obejmowały ochroną za tę samą składkę całe terytorium Wspólnoty (w odniesieniu do zaistniałych szkód)”.

- 5) Czy możliwe jest dochodzenie odpowiedzialności państwa w sytuacji, gdy szkoda wynika z wadliwego ustawodawstwa?
- 6) Czy 190/2004 (VI.8) Korm. rendelet a gépjármű üzemben tartójának kötelező felelősségbiztosításról (dekret rządowy nr 190/2004 (VI.8) z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zwany dalej „dekretem rządowym nr 190/2004”), obowiązujący do dnia 1 stycznia 2010 r., jest zgodny z przepisami dyrektywy 72/166/EWG, czy też Węgry uchybiły zobowiązaniu do transponowania obowiązków ciężących na nich na mocy tej dyrektywy do prawa węgierskiego

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 103, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 26 sierpnia 2011 r. — Lagura Vermögensverwaltung GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Hafen

(Sprawa C-438/11)

(2011/C 347/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgerichts Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lagura Vermögensverwaltung GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Pytanie prejudycjalne

Czy w okolicznościach takich jak w sporze przed sądem krajowym, w których władze państwa trzeciego nie mogą już sprawdzić, czy wystawione przez nie świadectwo oparte jest na prawidłowym przedstawieniu faktów, należy osobie odpowiedzialnej za uiszczenie opłat celnych odmówić możliwości powołania się na ochronę uzasadnionych oczekiwań zgodnie z art. 220 ust. 2 lit. b) akapit drugi i trzeci kodeksu celnego (¹), jeśli okoliczności, z których wynika niemożność weryfikacji treści świadectwa pochodzenia, leżą w zakresie odpowiedzialności eksportera, czy też przejście ciężaru dowodu w ramach art. 220 ust. 2 lit. b) akapit trzeci in initio kodeksu celnego z organów celnych na osobę odpowiedzialną za uiszczenie opłat celnych wymaga jedynie albo tym bardziej wymaga, aby ta niemożność weryfikacji miała źródło poza zakresem odpowiedzialności organów celnych kraju wywozu lub była wynikiem niedbalstwa, które można przypisać wyłącznie eksporterowi?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. (Dz.U. L 311, s. 17).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-199/08 Ziegler przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 sierpnia 2011 r. przez Ziegler S.A.

(Sprawa C-439/11 P)

(2011/C 347/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Ziegler S.A. (przedstawiciele: adwokaci J.F. Bellis, M. Favart, A. Bailleux)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i uzasadnione;
- uchylenie wyroku Sądu z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-199/08 Ziegler przeciwko Komisji oraz orzeczenie w przedmiocie sporu, którego wyrok ten dotyczy;
- uznanie żądań podniesionych w pierwszej instancji oraz w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 926 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 (WE) i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych), a także — tytułem żądania ewentualnego — uchylenie grzywny nałożonej na skarżącą, a w tytułem dalszego żądania — obniżenie wspomnianej grzywny;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd wielokrotnie naruszył prawo w zakresie w jakim orzekł w zaskarżonym wyroku, że Komisja mogła uznać zgodnie z prawem, stosując wytyczne dotyczące pojęcia wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi, że naruszenie zarzucane skarżącej mogło wpływać w sposób odczuwalny na handel pomiędzy państwami członkowskimi w rozumieniu art. 101 § 1 TFUE.

W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył przepisy prawa Unii, a w szczególności postanowienia art. 296 TFUE, podstawowe prawo do rzetelnego procesu sądowego oraz ogólne zasady prawa — równości i niedyskryminacji, w zakresie w jakim orzekł, że Komisja nie uchybiła ciężącemu na niej obowiązкови uzasadnienia decyzji, opierając się wyłącznie na „bardzo poważnym” charakterze naruszenia dla ustalenia odsetka sprzedaży pozostającego w związku z naruszeniem, w celu obliczenia podstawowej kwoty grzywny nałożonej na skarżącą na podstawie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾.

W ramach zarzutu trzeciego, spółka Ziegler podnosi, że zaskarżony wyrok jest obciążony brakiem uzasadnienia, ponieważ nie ustosunkowuje się do zarzutu dotyczącego braku obiektywności i bezstronności po stornie Komisji oraz narusza podstawowe prawo do rzetelnego procesu sądowego i dobrej administracji, oddalając ten zarzut.

W ramach zarzutu czwartego, wnosząca odwołanie twierdzi wreszcie, że zaskarżony wyrok jest naruszeniem przepisów prawa Unii, a w szczególności ogólnej zasady równości i niedyskryminacji, ponieważ Sąd uznając, iż Komisja nie dokonała prawidłowej analizy sytuacji finansowej wnoszącej odwołanie, nie podał w wątpliwość okoliczności, że Komisja nie rozważyła nawet możliwości umożliwienia wnoszącej odwołanie skorzystania z obniżenia grzywny na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, podczas gdy jednocześnie przyznała innemu przedsiębiorstwu ukaranemu za popełnienie tego samego naruszenia, obniżenie grzywny na podstawie wyżej wymienionej klauzuli.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawach połączonych T-204/08 i T-212/08, Team Relocations NV i in. przeciwko Komisji wniesione w dniu 30 sierpnia 2011 r. przez Team Relocations NV i in.

(Sprawa C-444/11 P)

(2011/C 347/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Team Relocations NV, Amertranseuro International Holdings Ltd, Trans Euro Ltd, Team Relocations Ltd

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawach połączonych T-204/08 i T-212/08,
- w przypadku gdyby Trybunał postanowił zastosować art. 61 ust. 1 zdanie drugie statutu Trybunału,
 - stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych w zakresie, w jakim stanowi on, że wnoszące odwołanie naruszyły art. 81 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia EOG w okresie od stycznia 1997 r. do września 2003 r.;
 - stwierdzenie nieważności art. 2 wspomnianej decyzji, w zakresie w jakim nakłada on na wnoszące odwołanie grzywnę w wysokości 3,49 mln EUR;
 - tytułem żądania ewentualnego znaczne obniżenie grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie we wspomnianej decyzji;
 - tytułem dalszego żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 wspomnianej decyzji, w zakresie w jakim uznaje on Amertranseuro International Holdings Ltd za odpowiedzialną solidarnie za zapłatę grzywny w wysokości 1 300 000 EUR;
 - tytułem dalszego żądania ewentualnego, nakazanie Komisji ujawnienie czynników, które wzięła pod uwagę w celu przyznania Interdean NV 70 % obniżenia grzywny, która została jej wymierzona a w konsekwencji umożliwienie Team Relocations pisemne wyjaśnienie, dlaczego powody te mają również zastosowanie do jej sytuacji,

— w każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swego odwołania wnoszący odwołanie podnoszą dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 101 TFUE i orzecznictwa Trybunału dotyczącego tego postanowienia, przeinaczenia dowodów, naruszenia zasad dotyczących ciężaru dowodu i obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok uznaje Team Relocations za odpowiedzialną za „jednolite i ciągłe naruszenie” określone w art. 1 decyzji w okresie od stycznia 1997 r. do września 2003 r.

Zarzut drugi dotyczący naruszenia ust. 13 wytycznych Komisji w sprawie grzywien z 2006 r., naruszenia zasad dotyczących ciężaru dowodu, zasad in dubio pro reo i nulla poena sine culpa, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok uznaje, iż podstawową kwotę grzywny nałożonej na wnoszących odwołanie można ustalić na podstawie obrotu, na który zarzucane Team Relocations naruszenie nie miało żadnego wpływu.

Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równego traktowania i zasady indywidualizacji kary oraz naruszenia orzecznictwa Trybunału dotyczącego stosowania tych zasad, naruszenia obowiązku uzasadnienia i naruszenia zasad dotyczących ciężaru dowodu w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku orzeczono, iż w decyzji można było zastosować 17 % stawkę wartości sprzedaży do Team Relocations w celu ustalenia podstawowej kwoty grzywny.

Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, zasady proporcjonalności i art. 7 oraz art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku orzeczono, iż w decyzji można było pomnożyć odsetek wartości sprzedaży Team Relocations przez liczbę lat, w ciągu których uczestniczyła w naruszeniu.

Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady patere legem quam ipse fecisti i obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok orzeka, że nałożenie na Team Relocations dodatkowej kwoty w wysokości 17 % wartości sprzedaży jest uzasadnione.

Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 101 TFUE i orzecznictwa Trybunału dotyczącego tego postanowienia, obowiązku uzasadnienia, zasady patere legem quam ipse fecisti i przeinaczenia dowodów, w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku orzeczono, iż decyzja słusznie stwierdza, że nie istnieją okoliczności łagodzące, które uzasadniają obniżenie w istotny sposób nałożonej na wnoszące odwołanie grzywny.

Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 101 TFUE, zasady niedyskryminacji i obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku uznano Amertranseuro International Holdings Ltd za solidarnie odpowiedzialną za zapłatę grzywny w wysokości 1 300 000 EUR.

Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok orzeka, że nałożona na Team Relocations grzywna spełnia wymóg proporcjonalności.

Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji, obowiązku uzasadnienia i zasady patere legem quam ipse fecisti, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok oddała ósmy zarzut Team Relocations oraz w zakresie, w jakim oddała on żądanie Team Relocations nakazania Komisji ujawnienia względów, na podstawie których obniżyła kwotę grzywny nałożonej na Interdean o 70 %.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. L 1, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Gießen (Niemcy) w dniu 1 września 2011 r. — Natthaya Dülger przeciwko Wetteraukreis

(Sprawa C-451/11)

(2011/C 347/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Gießen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Natthaya Dülger

Strona pozwana: Wetteraukreis

Pytanie prejudycjalne

Czy obywatelka tajlandzka, która była w związku małżeńskim z pracownikiem tureckim należącym do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego i po uzyskaniu zgody na dołączenie do niego zamieszkiwała wraz z nim nieprzerwanie przez okres przekraczający trzy lata, może się powołać na prawa wynikające z art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG–Turcja z tym skutkiem, że ze względu na bezpośredni skutek tego przepisu przysługuje jej prawo pobytu?

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-186/06 Solvay SA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 września 2011 r. przez Solvay SA

(Sprawa C-455/11 P)

(2011/C 347/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Solvay SA (przedstawiciele: O. W. Brouwer, advocaat, M. O'Regan, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 121–170 wyroku,
- uchylenie pkt 394, 395 i 402–427 wyroku,
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim została w niej uznane, że a) skarżąca naruszyła art. 81 ust. 1 WE w okresie od maja 1995 r. do sierpnia 1997 r. i że b) skarżąca była trzecim przedsiębiorstwem, które spełniło wymogi określone w pkt 21 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. oraz, w konsekwencji, obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą, albo, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi trzy zarzuty. W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił w części wniesioną przez skarżącą skargę mającą na celu stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 (WE) i art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran sodu).

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podważa stwierdzenie Sądu, iż uczestniczyła ona w naruszeniu art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia o EOG w okresie między majem 1995 r. i sierpniem 1997 r. Sąd przekroczył zakres swoich uprawnień kontrolnych i naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że skarżąca rozmawiała lub wymieniała informacje na temat cen i swojej strategii handlowej z innymi przedsiębiorstwami: takiego wniosku nie można było wyciągnąć na podstawie treści zaskarżonej decyzji. Sąd naruszył prawo, potwierdzając zawarty w zaskarżonej decyzji wniosek, jakoby — ze względu na towarzyszący im wspólny zamiar ograniczenia konkurencji — rozmowy, negocjacje i wymiana informacji między producentami nadtlenu wodoru (włącznie ze skarżącą), w bezskutecznym usiłowaniu dokonania ustaleń w sprawie podziału rynku (które nie zakończyły się zawarciem porozumienia), stanowiły naruszenia art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia o EOG, ze względu na fakt, że były one, w zależności od przypadku, bądź negocjacjami przygotowującymi — i stanowiły część tej samej zмовы co przyznany kartel dotyczący ustalania cen zawarty w sierpniu 1997 r. — bądź uzgodnioną praktyką „przygotowującą grunt” dla kartelu późniejszego lub polegającą na niedozwolonej wymianie informacji między przedsiębiorstwami.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podważa stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym Komisja nie przekroczyła zakresu swobodnego uznania, stwierdzając w zaskarżonej decyzji, że inne przedsiębiorstwo, Arkema, spełniło w dniu 3 kwietnia 2003 r. wymogi z art. 21 komunikatu Komisji w sprawie współpracy z 2002 r. Sąd naruszył prawo, definiując i stosując pojęcie istotnej wartości dodanej, przeinaczył dowody i popełnił oczywiste błędy w ocenie tych dowodów poprzez stwierdzenie, że dokumenty przesłane faksem przez Arkemę w dniu 3 kwietnia 2003 r., bez towarzyszącego im dodatkowego wyjaśnienia, miały istotną wartość dodaną w rozumieniu pkt 21 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. W sposób oczywisty Sąd naruszył również prawo i przepisy dotyczące postępowania, a także przeinaczył dowody, poprzez stwierdzenie, że w zaskarżonej decyzji Komisja słusznie mogła dojść do wniosku innego niż wniosek, do którego doszła w decyzji C(2006) 2098 z dnia 31 maja 2006 r. dotyczącej postępowania zgodnie z art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa nr COMP/F/38.645 — Metakrylany), w której uznała, że ten sam faks Arkemy z dnia 3 kwietnia 2003 r. (dotyczący dochodzenia Komisji w sprawie kilku domniemych karteli, w tym NW i metakrylanów) nie spełniał wymogów, o których mowa w pkt 21 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r., do czasu przedstawienia, w terminie późniejszym, wyjaśnień przez Arkemę.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Brescia (Włochy) w dniu 9 września 2011 r. — Gennaro Currà i in. przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-466/11)

(2011/C 347/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Brescia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gennaro Currà

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Interwenient: Republika Włoska

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie zobowiązań międzynarodowych państwa niemieckiego (art. 2 i 5 § 2 Konwencji Londyńskiej z 1953 r. w sprawie długów deutsches Reich itd.) żądany przywilej immunitetu wobec jurysdykcji sądów włoskich w sprawach cywilnych, dotyczący okoliczności faktycznych (...) sprawy, z którego państwo niemieckie nie może już korzystać od dnia 11 marca 2004 r. (wyrok w sprawie Ferrini), oraz na podstawie porozumienia zawartego w Trieście z Rządem Włoch w dniu 18 listopada 2008 r. o wszczęciu postępowania przed Międzynarodowym Trybunałem Sprawiedliwości, General list nr 143/2008, do którego odnosi się włoska ustawa nr 89/2010, uniemożliwiającego wykonanie włoskich wyroków orzeczonych w sprawie poważnych zbrodni przeciwko ludzkości, jest sprzeczny z art. 6 (TUE) i z art. 17, 47 i 52 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 18 grudnia 2000 r.?
- 2) Czy zastosowanie art. 7 Reichsbeamtenhaftungsgesetz (wyrok z dnia 26 czerwca 2003 r., III ZR 245/98 oraz Bundensverfassungsgericht, wyrok z dnia 15 lutego 2006 r., 2 BvR 1476/03) w sprawie zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, które pozbawiło obywateli europejskich prawa do odszkodowania od państwa niemieckiego, wbrew art. 2 Konwencji Londyńskiej w sprawie długów deutsches Reich (z) 1953 r., narusza prawa przysługujące powodom na mocy artykułów 17 i 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej aż do dnia 11 marca 2004 r. (wyrok w sprawie Ferrini) i czy w związku z tym powołanie się na upływ terminu przedawnienia jest sprzeczne z obowiązkami wspólnotowymi a w szczególności z art. 3 i 4 ust. 3 i ostatni (TUE) oraz zasadą „Non conceditur contra venire factum proprio”?
- 3) Czy zarzut immunitetu jurysdykcyjnego przedstawiony przez pozwaną RFN jest sprzeczny z art. 4 ust. 3 akapit ostatni i art. 21 (TUE) z tego względu, że wyklucza opartą

na wspólnych zasadach europejskich (art. 340 (TFUE)) odpowiedzialność cywilną pozwanej za naruszenie prawa międzynarodowego (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej) w stosunku do obywateli innego państwa członkowskiego?

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 lipca 2011 r. w sprawie T-318/09 Audi AG, Volkswagen AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 9 września 2011 r. przez Audi AG, Volkswagen AG

(Sprawa C-467/11 P)

(2011/C 347/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Audi AG, Volkswagen AG (przedstawiciel: adwokat P. Kather)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie T-318/09;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 maja 2009 r. w sprawie R 226/2007-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok Sądu narusza art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾, ponieważ materialne prawo wspólnotowe zostało zastosowane błędnie. Oznaczenie TDI nie jest opisowe. Sąd niesłusznie wyszedł z założenia, że zainteresowani odbiorcy będą natychmiastowo, bez głębszego zastanowienia, postrzegać oznaczenie TDI jako skrót odnoszący się do właściwości technicznej. Takie podejście jest nietrafne, ponieważ po pierwsze TDI nie jest skrótem a po drugie taki skrót odpowiada wielu sformułowaniom. Z tego względu wymóg postrzegania „natychmiastowego, bez głębszego zastanowienia” nie został w każdym razie spełniony. Ponadto, wnoszący odwołanie są zdania, że naruszona została zasada badania stanu faktycznego z urzędu, ustanowiona w art. 76 ust. 1 zdanie pierwsze wspomnianego rozporządzenia, gdyż OHIM nie wykazał, iż zachodzi bezwzględna podstawa odmowy rejestracji.

Dodatkowo naruszona została zasada równego traktowania, ponieważ między oznaczeniem TDI a zarejestrowanymi oznaczeniami CDI i Hol istnieje bezpośredni i konkretny związek, w związku z którym powinny one być traktowane na równi. Takie równe traktowanie nie miało jednak miejsca, ponieważ TDI nie zostało zarejestrowane.

Zaskarżony wyrok narusza również art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego z tego względu, że po pierwsze nie ma potrzeby wykazania, że oznaczenie ugruntowało się w odczuciu odbiorców w całej Wspólnocie i po drugie Sąd dokonał błędnej oceny prawnej przedstawionych faktów. Wykazanie tej kwestii nie jest niezbędne, ponieważ orzecznictwo Trybunału wynikające ze sprawy „Pago”⁽²⁾, dotyczące art. 9 rozporządzenia znajduje zastosowanie w odniesieniu do jego art. 7. Ponadto, zostały przedstawione odpowiednie dowody na ugruntowanie się oznaczenia w odczuciu odbiorców, w stosunku do których Sąd dokonał błędnej oceny prawnej. Sąd w szczególności pominął skutek wskazujący krajowych znaków towarowych. Nie uwzględnił on również dużego udziału na rynku i danych dotyczących sprzedaży pojazdów TDI przeocząc związane z nimi skutki promocyjne w ramach swojej oceny prawnej.

Sąd dokonał wreszcie błędnej oceny prawnej stwierdzając, że oznaczenie TDI nie było używane jak znak towarowy. To stwierdzenie jest nietrafne, gdyż oznaczenie TDI było używane jak znak towarowy w każdej formie jego używania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).
(²) Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2009 r. w sprawie C-301/07 Pago International, Zb.Orz. 2009, s. I-9429.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-473/11)

(2011/C 347/19)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Lozano Palacios i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że stosując procedurę szczególną VAT dla biur podróży, taką jak uregulowaną w zarządzeniu nr B71/2260 z marca 1971 r., Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 43, 96, 98 i 306-310 dyrektywy VAT (¹);

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Niderlandy nie dokonują implementacji procedury szczególnej VAT dla biur podróży. Wynika to jej zdaniem z zarządzenia nr B71/2260 z dnia 22 marca 1971 r., w brzmieniu nadanym mu przez ostatnią zmianę, które to zarządzenie wyraźnie narusza szczególną procedurę dla biur podróży, uregulowaną w art. 306-310 dyrektywy VAT.

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28.11.2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 247, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 4 lipca 2011 r. w sprawie T-275/09 Sepracor Pharmaceuticals przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 września 2011 r. przez Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) Ltd

(Sprawa C-477/11 P)

(2011/C 347/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) Ltd (przedstawiciele: I. Dodds-Smith, solicitor, D. Anderson QC, J. Stratford, barrister)

Dруга strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

— uchylene postanowienia Sądu;

— uznanie skargi Sepracor o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną i rozstrzygnięcie sprawy na korzyść Sepracor (w kwestii istotnych wymogów proceduralnych) lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd celem rozpatrzenia co do istoty skargi o stwierdzenie nieważności;

— obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Sepracor w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji w odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności;

— rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w pozostałym zakresie w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżone postanowienie, odrzucające jej skargę jako niedopuszczalną, powinno zostać uchylone z następujących dwóch powodów:

- a) naruszenia prawa wnoszącej odwołanie do dostępu do sądu i jej prawa do skutecznego środka zaskarżenia
- b) naruszenia istotnych wymogów proceduralnych polegającego na oparciu się na uwagach zainteresowanego podmiotu trzeciego — zarzut podniesiony w postępowaniu przez Sądem, ale przez niego niezbadany.

Naruszenie prawa do dostępu do sądu i prawa do skutecznego środka zaskarżenia

Wnosząca odwołanie złożyła w lipcu 2007 r. oparty na pogłębianych i kosztownych badaniach wniosek o zastosowanie scentralizowanej procedury dopuszczenia w odniesieniu do jej produktu — Lunivii, na tej podstawie, że Lunivia kwalifikuje się do zastosowania scentralizowanej procedury jako nowa substancja czynna zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 726/2004⁽¹⁾. Istniały co najmniej istotne powody by przyjąć, że produkt wnoszącej odwołanie, Lunivia, był nową substancją czynną i na tej podstawie Europejska Agencja Leków dopuściła w odniesieniu do niego scentralizowaną procedurę oceny.

Zaskarżona decyzja jest równoważna ostatecznemu przyjęciu przez Komisję, że Lunivia nie będzie traktowana jako nowa substancja czynna (i stanowi zatem odpowiednik funkcjonalny decyzji odmownej w sprawie kwalifikacji). Decyzja ta wywołała skutki prawne, między innymi zniesienie ochrony przed powoływaniem się na tę substancję przez późniejszych wnioskodawców w zakresie generycznych produktów leczniczych oraz przed wykorzystywaniem pozwoleń na generyczne produkty lecznicze przez okres ogółem 10 lat.

W tych okolicznościach wnosząca odwołanie nie miała innego wyboru jak wycofać swój wniosek. Dopuszczenie do tego, by przyznanie scentralizowanego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu bez ochrony dokumentacji badawczej, która to ochrona jest związana z przyznaniem statusu nowej substancji czynnej, dałoby możliwość natychmiastowego skorzystania przez wnioskodawców w zakresie generycznych produktów leczniczych w całej Unii Europejskiej ze wszystkich cennych wyników badań przedklinicznych i klinicznych zawartych w dokumentacji wnoszącej odwołanie. Żadne innowacyjne przedsięwzięcie farmaceutyczne nie dopuściłoby do zaistnienia takiej sytuacji. „Rozwiązania” polegające na wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności i wniosku o zastosowanie środków tymczasowych byłyby nieskuteczne, gdyż nie zmieniłyby nieodwracalnych konsekwencji.

W związku z powyższym, jedyna możliwość, by zastosowany środek był rzeczywisty i skuteczny (w odróżnieniu od środka teoretycznego i iluzorycznego) leży w dopuszczeniu zaskarżenia kwestionowanej decyzji.

Wnosząca odwołanie podnosi w tym względzie między innymi:

- a) prawo do dostępu do sądu i do skutecznego środka zaskarżenia, chronione przez art. 6 i 13 europejskiej konwencji praw człowieka oraz przez art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej
- b) wymóg, by przepisy proceduralne regulujące wnoszenie skarg do unijnych sądów były interpretowane zgodnie z powyższymi zasadami
- c) orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i sądów krajowych
- d) rozważania co do zasad w odniesieniu do relacji między procedurą scentralizowaną a procedurami krajowymi
- e) orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości dotyczące:
 - 1) rozdziału władzy;
 - 2) dopuszczalności zaskarżenia aktów wydanych w wyniku specjalnej i odrębnej procedury;
 - 3) istnienia odpowiedniej ochrony prawnej;
 - 4) ujawniania informacji poufnych.

Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych

Sąd całkowicie pominął argument Sepracor dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych polegającego na oparciu się na uwagach zainteresowanego podmiotu trzeciego. Okoliczność, że Supracor nie została poinformowana, aż do czasu po wydaniu decyzji, o treści otrzymanych i uwzględnionych uwag, stanowi naruszenie prawa do bycia wysłuchanym, będącego jedną z zasad podstawowych prawa Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U.L 136, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Argeş (Rumunia) w dniu 20 września 2011 r. — Andrei Emilian Boncea, Filofteia Catrinel Boncea, Adriana Boboc, Cornelia Mihăilescu przeciwko Statul român — Ministerul Finanțelor Publice

(Sprawa C-483/11)

(2011/C 347/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunalul Argeş

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Andrei Emilian Boncea, Filofteia Catrinel Boncea, Adriana Boboc, Cornelia Mihăilescu

Strona pozwana: Statul român — Ministerul Finanțelor Publice

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ustawy nr 221/2009 w brzmieniu zmienionym orzeczeniem Curtea Constituțională nr 1358 z dnia 21 października 2010 r. narusza art. 5 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 8 Powszechnej deklaracji praw człowieka?
- 2) Czy art. 5 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 8 Powszechnej deklaracji praw człowieka stoją na przeszkodzie krajowym przepisom pozwalającym na ograniczenie prawa osoby skazanej za popełnienie przestępstwa politycznego w orzeczeniu sprzecznym z przepisami ustawy, do otrzymania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Argeș (Rumunia) w dniu 20 września 2011 r. — Mariana Budan przeciwko Statul român — Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Argeș

(Sprawa C-484/11)

(2011/C 347/22)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunalul Argeș.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mariana Budan.

Strona pozwana: Statul român — Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Argeș.

Interwenient: Iulian-Nicolae Cujbescu.

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w odniesieniu do zasad podstawowych ustanowionych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz traktatach Unii Europejskiej, w sytuacji luki prawnej w prawie krajowym (w wyniku orzeczenia o niezgodności z konstytucją art. 5 ustawy 221/20(09)), skarżąca Mariana Budan, (...) i interwenient Iulian-Nicolae Cujbescu, (...), jako ofiary reżimu komunistycznego, mają prawo do zadośćuczynienia za krzywdę?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Republika Łotewska) w dniu 22 września 2011 r. — Laimonis Treimanis przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-487/11)

(2011/C 347/23)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Laimonis Treimanis

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 918/83 ⁽¹⁾ zabrania, by właściciel prywatnego pojazdu przywiezionego na terytorium Unii Europejskiej z państwa trzeciego oddał go nieodpłatnie do używania członkowi rodziny, który rzeczywiście przeniósł swoje miejsce zamieszkania z państwa trzeciego do Unii Europejskiej i z którym właściciel pojazdu tworzył w państwie trzecim, przed przywozem pojazdu, gospodarstwo domowe, jeżeli od czasu przywozu pojazdu na terytorium Unii Europejskiej właściciel pojazdu przebywa zasadniczo w państwie trzecim?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz.U. L 105, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 12 lipca 2011 r. w sprawie T-133/07, Mitsubishi Electric Corp. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 23 września 2011 r. przez Mitsubishi Electric Corp.

(Sprawa C-489/11 P)

(2011/C 347/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Mitsubishi Electric Corp. (przedstawiciele: R. Denton, Solicitor, J. J. Vyavaharkar, Solicitor, adwokat K. Haegeman)

Druza strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku w zakresie, w którym oddała żądania Melco przed Sądem
- Stwierdzenie nieważności artykułów decyzji, które nie zostały unieważnione w wyroku w zakresie dotyczącym Melco i TMT&D odnośnie do okresu, w którym Melco odpowiada solidarnie z Toshiba za działalność TMT&D,
- W każdym razie orzeczenie, że Komisja pokrywa własne koszty oraz koszty Melco poniesione w związku z niniejszym postępowaniem i postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się poważnych błędów co do prawa przy ocenie dowodów w zakresie dotyczącym istnienia zarzucanego „wspólnego uzgodnienia”:

- Sąd wypaczył informacje odnoszące się do istnienia „wspólnego uzgodnienia”.
- Sąd nie zastosował prawidłowych kryteriów przy ocenie dowodów i niewłaściwie zastosował zasadę określoną przez orzecznictwo, wedle której zeznania sprzeczne z interesem osoby zeznającej powinny być co do zasady uznawane za szczególnie wiarygodne.
- Sąd niewłaściwie zastosował orzecznictwo dotyczące oceny i rozważenia dowodów stwierdzając, że zeznania pana M. są wiarygodne i mają wartość dowodową.
- Sąd niewłaściwie zastosował prawo w zakresie potwierdzenia odpowiedzi Fuji na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.
- Sąd nie uwzględnił ogólnego skutku popełnionych przez Komisję indywidualnych naruszeń praw Melco do obrony i do bycia wysłuchanym.
- Sąd naruszył prawo do obrony Melco, w szczególności domniemanie niewinności żądając, by Melco dowiodła zaistnienie faktu negatywnego celem wykazania, że nie dopuściła się naruszenia.
- Sąd naruszył domniemanie niewinności i niewłaściwie zastosował prawne zasady odmawiając uwzględnienia alternatywnego, logicznego wyjaśnienia.

Skarżąca podnosi również, że Sąd dopuścił się wielu poważnych błędów przy ocenie podnoszonego czasu trwania zarzucanego naruszenia:

- Sąd nie wykazał podnoszonego czasu trwania zarzucanego naruszenia w sposób wymagany prawem.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Mercato San Severino (Italia) w dniu 26 września 2011 r. — *Ciro Di Donna* przeciwko Società imballaggi metallici Salerno Srl (SIMSA)

(Sprawa C-492/11)

(2011/C 347/25)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Mercato San Severino

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: *Ciro Di Donna*

Strona pozwana: *Società imballaggi metallici Salerno Srl (SIMSA)*

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej proklamowanej w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r. i przyjętej w Strasburgu w dniu 12 grudnia 2007 r., dyrektywa 2008/52/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych, zasada skutecznej ochrony sądowej będąca zasadą ogólną prawa Unii i ogólnie całokształt prawa Unii sprzeciwiają się wprowadzeniu w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej przepisów takich, jak przepisy wprowadzone we Włoszech na mocy dekretu ustawodawczego nr 28/2010 i rozporządzenia ministra nr 180/2010, zmienionego rozporządzeniem ministra nr 145/2011, w myśl których:

- w późniejszym postępowaniu sądowym sąd może wysnuć wnioski w zakresie dowodów w odniesieniu do strony, która nie uczestniczyła w obowiązkowym postępowaniu mediacyjnym bez uzasadnionej przyczyny;
- sąd ma obowiązek oddalić żądanie zwrotu kosztów poniesionych przez stronę wygrywającą, która odrzuciła propozycję ugody, za okres następujący po jej sporządzeniu oraz obciążyć ją obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez stronę przegrywającą odnoszących się do tego samego okresu, jak również obowiązkiem dokonania wpłaty na rzecz Skarbu Państwa dodatkowej kwoty odpowiadającej wysokości już uiszczonych opłat (opłaty standardowej), jeżeli orzeczenie rozstrzygające sprawę wszczętą po sporządzeniu odrzuconej propozycji odpowiada w całości treści tej propozycji;

- ze względu na poważne i wyjątkowe przyczyny sąd może oddalić żądanie zwrotu kosztów poniesionych przez stronę wygrywającą w związku z koniecznością dla mediatora i wynagrodzeniem należnym biegłemu, nawet jeżeli orzeczenie kończące postępowanie nie odpowiada w całości treści propozycji;
- sąd ma obowiązek zasądzić dokonanie wpłaty na rzecz Skarbu Państwa kwoty odpowiadającej standardowej opłacie należnej za postępowanie sądowe przez stronę, która nie uczestniczyła w postępowaniu mediacyjnym bez uzasadnionej przyczyny;
- mediator ma prawo, a wręcz obowiązek, opracować propozycję ugody, również w przypadku braku porozumienia między stronami, a także w przypadku nieuczestniczenia stron w postępowaniu;
- okres, w ciągu którego należy zakończyć próby mediacji, może trwać do czterech miesięcy;
- po upływie czterech miesięcy od daty wszczęcia postępowania wniesienie pozwu możliwe będzie jedynie po uprzednim złożeniu w sekretariacie organizacji mediacyjnej protokołu o braku porozumienia, sporządzonego przez mediatora ze wskazaniem odrzuconej propozycji ugody;
- nie jest wykluczone, że może być prowadzonych wiele postępowań mediacyjnych — a czas dozwolony na zakończenie sporu ulegnie w konsekwencji wydłużeniu — w przypadkach, gdy zgodnie z prawem zostaną wniesione nowe żądania w trakcie tego samego postępowania, które w międzyczasie zostało wszczęte;
- koszt obligatoryjnego postępowania mediacyjnego stanowi co najmniej dwukrotność kosztów postępowania sądowego, którego wszczęciu postępowanie mediacyjne zamierza zapobiec; dysproporcja ta zwiększa się wykładniczo wraz ze wzrostem wartości przedmiotu sporu (koszty mediacji mogą przekroczyć nawet sześciokrotność kosztów postępowania sądowego) albo ze wzrostem jego złożoności (w tym przypadku niezbędne jest powołanie biegłego, którego wynagrodzenie obciąża strony postępowania. Biegły wspomaga mediatora w rozwiązywaniu sporów wymagających specjalnych kompetencji technicznych, przy czym sporządzona przez niego opinia lub udzielone przez niego informacje nie mogą zostać wykorzystane w późniejszym postępowaniu sądowym)?

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-141/07 United Technologies Corp. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 23 września 2011 r. przez United Technologies Corp.

(Sprawa C-493/11 P)

(2011/C 347/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: United Technologies Corp. (przedstawiciele: adwokat A Winckler, solicitor J. Temple Lang, adwokat C.J. Cook, adwokat D. Gerard)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- na podstawie informacji, jakimi dysponuje Trybunał, częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i obniżenie kwot grzywien w niej ustalonych lub, jeśli Trybunał uzna to za stosowne, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w zakresie właściwych okoliczności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania niniejszej instancji oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kwestionuje w pierwszym zarzucie wnioski Sądu, jakoby Komisja słusznie przypisała jej odpowiedzialność za praktyki GTO i oddziałów Otis. Zarzut ten dzieli się na trzy części. W pierwszej części podnosi się uchybienie Sądu co do istoty w związku z tym, że podtrzymał on błędne kryteria prawne w zakresie obalenia domniemania odpowiedzialności wynikającego z 100 % udziału spółki dominującej w kapitale oddziału. W drugiej części podnosi się, że dokonana przez Sąd wykładnia kryteriów prawnych w zakresie obalenia domniemania odpowiedzialności narusza Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej. W trzeciej części wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd nie przedstawił wystarczającego uzasadnienia przy badaniu konkretnych, podnoszonych przez nią powodów obalenia domniemania odpowiedzialności.

Zarzut drugi dotyczy braku uzasadnienia i naruszenia prawa, jakiego dopuścił się Sąd w związku z tym, że nie zbadał podniesionych przez wnoszącą odwołanie elementów zarzutu w przedmiocie naruszenia równego traktowania w porównaniu z MEC.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-141/07 Otis Luxembourg Sàrl, dawniej General Technic-Otis Sàrl, Otis SA, Otis BV, Otis Elevator Company, Otis GmbH & Co. OHG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 23 września 2011 r. przez Otis Luxembourg Sàrl, dawniej General Technic-Otis Sàrl, Otis SA, Otis BV, Otis Elevator Company, Otis GmbH & Co. OHG

(Sprawa C-494/11 P)

(2011/C 347/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Otis Luxembourg Sàrl, dawniej General Technic-Otis Sàrl, Otis SA, Otis BV, Otis Elevator Company, Otis GmbH & Co. OHG (przedstawiciele: adwokat A Winckler, solicitor J. Temple Lang, adwokat C.J. Cook, adwokat D. Gerard)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- na podstawie informacji, jakimi dysponuje Trybunał, częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i obniżenie kwot grzywien w niej ustalonych lub, jeśli Trybunał uzna to za stosowne, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w zakresie właściwych okoliczności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania niniejszej instancji oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie kwestionuje w pierwszym zarzucie wnioski Sądu, jakoby Komisja słusznie przypisała Otis SA odpowiedzialność za naruszenia popełnione przez GTO w Luksemburgu. Zarzut ten dzieli się na cztery części. W pierwszej części podnosi się uchybienie Sądu co do istoty w związku z tym, że naruszył kryterium ustalone w wyroku Trybunału z dnia 10 września 2009 r. w sprawie C-97/08 P Akzo Nobel i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-8237, oraz pojęcie jednego przedsiębiorstwa. W drugiej części utrzymuje się, że Sąd przekroczył swe uprawnienia, opierając się na okolicznościach, których Komisja nie podnosiła w zaskarżonej decyzji i które nie były zawarte w aktach sprawy. W trzeciej części podnosi się, że Sąd niedokładnie przedstawił charakter i zakres związków prawnych pomiędzy GTO i Otis SA oraz, że przeinaczył fakty. W czwartej części wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie przedstawił wystarczającego uzasadnienia oddalenia zarzutu dotyczącego uchybienia przez Komisję obowiązkowi równego traktowania spółek dominujących GTO i MEE.

W zarzucie drugim wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa, gdy uwzględnił ustalenie wysokości grzywny nałożonej w związku z naruszeniem niemieckim. Zarzut ten dzieli się na dwie części. W pierwszej części podnosi się, że Sąd dokonał błędnej interpretacji wytycznych z 1998 r. w sprawie obliczania grzywien, ponieważ orzekł, że Komisja nie była zobowiązana uwzględnić wielkości rynku do celów ustalenia podstawowej wysokości grzywny. W drugiej części wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie przedstawił wystarczającego uzasadnienia swych ustaleń w sprawie określenia wielkości rynków oraz podziału uczestników na kategorie.

W swoim zarzucie trzecim wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa i przekroczył swe uprawnienia, gdy odmówił przyznania Otis „częściowego immunitetu” na podstawie pkt 28 ostatni ustęp komunikatu z 2002 r. w sprawie współpracy. Zarzut ten dzieli się na dwie części. W pierwszej części podnosi się, że Sąd nie zastosował sprawiedliwych kryteriów przyznania „częściowego immunitetu”, przekroczył swe uprawnienia, zastępując swą własną oceną dowodów przedstawionych przez Otis ocenę Komisji i naruszył utrwalone zasady dotyczące dowodów. W drugiej części podnosi się, że Sąd dokonał błędnej interpretacji spoczywającego na Komisji obowiązku uzasadnienia.

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 12 lipca 2011 r. w sprawie T-113/07, Toshiba Corp. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 września 2011 r. przez Toshiba Corp.

(Sprawa C-498/11 P)

(2011/C 347/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Toshiba Corp. (przedstawiciele: J.F. MacLennan, Solicitor, A. Schulz, Rechtsanwalt, A. Dawes, Solicitor, S. Sakellariou, Δικηγόρος)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim oddalono w nim skargę Toshiba o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji i o stwierdzenie nieważności decyzji;
- tytułem ewentualnym — o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z oceną prawną zawartą w wyroku Trybunału i w każdym wypadku;
- o obciążenie Komisji kosztami postępowania w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołujący się podnosi, iż Sąd dopuścił się licznych naruszeń prawa oddalając jego skargę o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji:

- a) naruszył on prawo stwierdzając, że oświadczenia świadka dostarczone przez ABB mogły udowodnić istnienie wspólnego uzgodnienia;
- b) naruszył on prawo stwierdzając, że istniały bezpośrednie i pośrednie dowody istnienia wspólnego uzgodnienia;
- c) naruszył on prawo stwierdzając iż Toshiba uczestniczyła zarówno w jednolitym jak też w ciągłym naruszeniu; i
- d) naruszył on prawo stwierdzając, iż przysługujące Toshiba prawo do obrony nie zostało naruszone ze względu na brak podania do wiadomości licznych odciążających zeznań świadków.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-138/07 Schindler Holding Ltd i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 września 2011 r. przez Schindler Holding Ltd, Schindler Management AG, Schindler SA, Schindler Sàrl, Schindler Liften BV i Schindler Deutschland Holding GmbH

(Sprawa C-501/11 P)

(2011/C 347/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: Schindler Holding Ltd, Schindler Management AG, Schindler SA, Schindler Sàrl, Schindler Liften BV, Schindler Deutschland Holding GmbH (przedstawiciele: R. Bechtold i W. Bosch, Rechtsanwälte, a także Profesor Dr. J. Schwarze)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-138/07;

- 2) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 lutego 2007 r. (COMP/E-1/38.823 — Windy i schody ruchome),

a tytułem żądania ewentualnego, uchylenie bądź obniżenie grzywien nałożonych na wnoszące odwołanie we wskazanej decyzji;

- 3) tytułem żądania ewentualnego względem żądań wskazanych w pkt 1 i 2, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozstrzygnięcia w świetle oceny prawnej zawartej w wyroku Trybunału;

- 4) w każdym razie obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą łącznie trzynaście zarzutów:

— Po pierwsze, Sąd naruszył zasadę podziału władzy oraz wymogi postępowania państwa prawa, wyrażając pogląd, że Komisja posiada kompetencje do wymierzania grzywien, bez przeprowadzenia pełnej kontroli decyzji Komisji.

— Po drugie, Sąd naruszył zasadę bezpośredniości postępowania dowodowego, uznając za dopuszczalne przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków koronnych, co spotykane było w ówczesnej praktyce Komisji.

— Po trzecie, Sąd naruszył zasadę określoności (art. 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zwanej dalej „EKPC”), uznając art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ za dostatecznie określoną podstawę prawną do wymierzania grzywien.

— Po czwarte, Sąd nie uwzględnił okoliczności, że wytyczne Komisji z 1998 r. w sprawie obliczania grzywien są nieważne ze względu na brak po stronie Komisji kompetencji do ich wydania.

— Po piąte, Sąd niesłusznie oddalił argument, że wytyczne Komisji z 1998 r. w sprawie obliczania grzywien naruszają zakaz działania prawa wstecz oraz zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

— Po szóste, Sąd naruszył zasadę winy oraz domniemanie niewinności (art. 27 ust. 2 rozporządzenia 1/2003; art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zwanej dalej „kartą”, art. 6 ust. 2 EKPC) przez to, że uznał, iż przypisanie zainteresowanym przedsiębiorstwom naruszenia popełnionego przez współpracowników nie jest konieczne lub że nie zbadał, czy naruszenie należy przypisać tym przedsiębiorstwom.

— Po siódme, Sąd błędnie uznał spółkę Schindler Holding za współodpowiedzialną. W tym względzie zastosowane zasady dotyczące współodpowiedzialności spółki dominującej wkraczają w sferę kompetencji państw członkowskich. Ponadto Sąd wykroczył poza zakres orzecznictwa Trybunału oraz naruszył zasadę domniemania niewinności (art. 48 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 EKPC).

— Po ósme, Sąd naruszył prawo, uznając, że górne granice określone w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 nie zostały przekroczone.

— Po dziewiąte, naruszono przez to również prawo własności Schindler Holding, gdyż nałożenie grzywien wywiera taki sam skutek jak wywłaszczenie (art. 17 ust. 2 karty, art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPC).

— Po dziesiąte, Sąd niesłusznie uznał, że przyjęte przez Komisję zbyt wysokie kwoty podstawowe są uzasadnione.

— Po jedenaste, Sąd niesłusznie poparł nieuwzględnienie przez Komisję jako okoliczności łagodzących pewnych okoliczności szczególnych. W tym względzie Sąd nie wziął w szczególności pod uwagę dobrowolnego zakończenia działalności kartelu w Niemczech ani podjętych środków naprawczych.

— Po dwunaste, Sąd uznał za uzasadnione zastosowanie przez Komisję zbyt niskich obniżek przyznanych na podstawie obwieszczenia w sprawie współpracy bądź niesłuszną odmowę przyznania takich obniżek. W tym względzie Sąd nie uwzględnił współpracy podjętej przez wnoszące odwołanie. Sąd nie wziął także pod uwagę faktu, że Komisja błędnie zastosowała zbyt niskie obniżki grzywien z tytułu współpracy wykraczającej poza ramy obwieszczenia w sprawie współpracy.

— Po trzynaste, Sąd naruszył zasadę proporcjonalności, uznając, że wysokość grzywien była jeszcze dopuszczalna.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 30 września 2011 r. — Vivaio dei Molini Azienda Agricola Porro Savoldi ss przeciwko Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture

(Sprawa C-502/11)

(2011/C 347/30)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vivaio dei Molini Azienda Agricola Porro Savoldi ss

Strona pozwana: Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture

Pytania prejudycjalne

1) Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności art. 6 dyrektywy 93/37/EWG⁽¹⁾ (następnie art. 4 dyrektywy 2004/18/WE⁽²⁾) sprzeciwia się zasadniczo obowiązywaniu przepisu prawa krajowego (takiego jak art. 10 ust. 1 lit. a) ustawy nr 109 z 1994 r. — następnie art. 34 ust. 1 lit. a) dekretu ustawodawczego nr 163 z 2006 r.), który ogranicza możliwość udziału w procedurach udzielania zamówień publicznych wyłącznie do spółek prowadzących działalność handlową, wykluczając tym samym niektórych przedsiębiorców (takich jak spółki cywilne), którzy nie wykonują zazwyczaj i w przeważającym stopniu takiego rodzaju działalności; a zatem, czy zakaz ten jest racjonalny i niedyskryminujący w świetle szczególnych przepisów dotyczących spółek cywilnych oraz ich szczególnego reżimu majątkowego.

Jeżeli na pierwsze pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, Trybunałowi Sprawiedliwości przedkłada się następujące pytanie:

2) Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności art. 6 dyrektywy 93/37/EWG (następnie art. 4 dyrektywy 2004/18/WE) oraz zasada swobody wyboru formy prawnej podmiotów dopuszczonych do udziału w przetargach umożliwia ustawodawcy krajowemu ograniczenie zdolności prawnej przedsiębiorcy (czyli wykonawcy zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2004/18/WE) z uwagi na szczególne przepisy krajowe dotyczące takiego przedsiębiorcy, wykluczając go tym samym z udziału w przetargach publicznych, a zatem, czy takie ograniczenie stanowi naruszenie zasady racjonalności i niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 54.

⁽²⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 września 2011 r. przez spółki ThyssenKrupp Elevator (CENE) GmbH, dawniej ThyssenKrupp Aufzüge GmbH oraz ThyssenKrupp Fahrtruppen GmbH

(Sprawa C-503/11 P)

(2011/C 347/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: ThyssenKrupp Elevator (CENE) GmbH, dawniej ThyssenKrupp Aufzüge GmbH oraz ThyssenKrupp Fahrtruppen GmbH (przedstawiciel: K. Blau-Hansen, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07 (ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji) w całości w zakresie, w jakim oddała on skargę i dotyczy wnoszącą odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, dalsze zmniejszenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 lutego 2007 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, zwrócenie Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie kierują swoje odwołanie przeciwko wyrokowi Sądu (ósma izba) wydanemu w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach T-147/07 i in. (ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji) w zakresie, w jakim oddała on skargę złożoną w dniu 7 maja 2007 r. od decyzji Komisji Europejskiej C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. (sprawa COMP/E 1/38.823 — PO/Windy i Schody ruchome) i dotyczy wnoszących odwołanie.

Wnoszące odwołanie podnoszą niewłaściwość Komisji, naruszenie zasadniczych wymogów proceduralnych, naruszenie traktatu WE, TFUE oraz podlegających zastosowaniu norm prawnych w celu wykonania tych traktatów, jak również nadużycie władzy oraz naruszenie praw podstawowych łącznie w ramach czterech zarzutów:

Po pierwsze, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo potwierdzając właściwość Komisji do wszczęcia postępowania w przedmiocie naruszenia. Stoją one na stanowisku, że Sąd powinien był stwierdzić nieważność decyzji Komisji z uwagi na niemożność zastosowania art. 101 TFUE (dawny art. 81 WE), ponieważ zarzucane spółkom lokalne naruszenia

nie były w stanie wyrzec wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Nawet przy przyjęciu przez Sąd stosowania art. 101 TFUE, miał on obowiązek uwzględnić, że właściwość Komisji jest niezgodna z systemem właściwości równoległej na podstawie rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾, utworzonym w następstwie komunikatu dotyczącego współpracy w ramach sieci organów ds. konkurencji. Wreszcie, Sąd nie ocenił należyście, że późniejsze wszczęcie postępowania przez Komisję stanowi naruszenie objętej ochroną na gruncie praw podstawowych zasady pewności i legalności kar.

Po drugie, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo potwierdzając decyzję Komisji w zakresie, w jakim doszła ona do wniosku co do solidarnej odpowiedzialności wnoszących odwołanie opierając się na globalnym obrocie koncernu ThyssenKrupp AG. Tym samym zaskarżony wyrok stanowi naruszenie art. 23 rozporządzenia 1/2003, zasady państwa prawa, wyrażającej się przez zasadę legalności kar (*nulla poena sine lege*), zasadę proporcjonalności kar, zasady, zgodnie z którą wszelkie wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego (*in dubio pro reo*) oraz zasady prawa karnego zgodnie z którą kara jest konsekwencją winy (*nulla poena sine culpa*). Wnoszące odwołanie uważają, że zaskarżony wyrok stanowi naruszenie prawa w zakresie, w jakim opiera się na postulacie, w myśl którego spółka zależna stanowi razem ze swoją spółką dominującą (oraz innymi spółkami grupy), jedną jednostkę gospodarczą uzasadniającą ich odpowiedzialność solidarną. Z drugiej strony, i niezależnie od wspomnianego zarzutu, wnoszące odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z zasadą *nulla poena sine culpa* w zakresie, w jakim zostały one skazane na zapłatę grzywny solidarnie z ich spółkami zależnymi. Wnoszące odwołanie, tytułem żądania ewentualnego, zarzucają Sądowi potwierdzenie tej odpowiedzialności solidarnej wbrew braku określenia przypadających na każdą spółkę udziałów w kwocie grzywny w stosunku z swoimi współdziałnikami solidarnymi.

Po trzecie, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd wydał wyrok z uchybieniem spoczywającego na nim obowiązku dokonania obszernej kontroli, przeprowadzając w sposób niewystarczający kontrolę proporcjonalnego charakteru wyjściowej kwoty grzywny, jak również współczynnika odstraszaającego określonego przez Komisję oraz, z drugiej strony, w zakresie w jakim nie dokonał wystarczającej kontroli adekwatności uwzględnienia przez Komisję współpracy wnoszącej odwołanie, naruszając w ten sposób podstawowe prawo do sprawiedliwego postępowania sądowego oraz zasadę ochrony prawnej, która wchodzi w zakres tego prawa.

Po czwarte, zarzuca się naruszenie zasady proporcjonalności oraz zasady równego traktowania w zakresie określenia kwoty wyjściowej względem naruszenia dotyczącego Niemiec, ponieważ obrót osiągnięty bez związku z nielegalnym zachowaniem również został uwzględniony przy obliczaniu kwoty wyjściowej, mimo że sprzeciwiały się temu względy nadrzędne. W tym względzie, Sąd właściwie przyjął zróżnicowane uzasadnienie względem Schindlera, natomiast zaniechał tego zróżnicowania niezgodnie z prawem względem wnoszących odwołanie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu; Dz.U. L 1, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 września 2011 r. przez spółkę ThyssenKrupp Ascenseurs Luxembourg Sàrl

(Sprawa C-504/11 P)

(2011/C 347/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: ThyssenKrupp Ascenseurs Luxembourg Sàrl (przedstawiciel: T. Shaper, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07 (ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji) w całości w zakresie, w jakim oddała on skargę i dotyczy wnoszącą odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, dalsze zmniejszenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 lutego 2007 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, zwrócenie Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kieruje swoje odwołanie przeciwko wyrokowi Sądu (ósma izba) wydanemu w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach T-148/07 i in. (ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji) w zakresie, w jakim oddała on skargę złożoną przez tę spółkę w dniu 7 maja 2007 r. od decyzji Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 WE (sprawa COMP/E 1/38.823 — PO/Windy i Schody ruchome) i dotyczy wnoszącej odwołanie.

Wnosząca odwołanie podnosi w ramach trzech zarzutów niewłaściwość Komisji, naruszenie zasadniczych wymogów proceduralnych, naruszenie traktatu WE, TFUE oraz podlegających zastosowaniu norm prawnych w celu wykonania tych traktatów, jak również nadużycie władzy oraz naruszenie praw podstawowych.

Po pierwsze, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo potwierdzając właściwość Komisji do wszczęcia postępowania w przedmiocie naruszenia. Stoi ona na stanowisku, że Sąd powinien był stwierdzić nieważność decyzji Komisji z uwagi na niemożność zastosowania art. 101 TFUE (dawny art. 81 WE), ponieważ zarzucane spółce lokalne naruszenia nie były w stanie wywrzeć wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Nawet przy przyjęciu przez Sąd stosowania art. 101 TFUE, miał on obowiązek uwzględnić, że właściwość Komisji jest niezgodna z systemem właściwości równoległej na podstawie rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾, utworzonym w następstwie komunikatu dotyczącego współpracy w ramach sieci organów ds. konkurencji. Wreszcie, Sąd nie ocenił należyście, że późniejsze wszczęcie postępowania przez Komisję stanowi naruszenie objętej ochroną na gruncie praw podstawowych zasady pewności i legalności kar.

Po drugie, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo potwierdzając decyzję Komisji w zakresie, w jakim doszła ona do wniosku co do solidarnej odpowiedzialności wnoszącej odwołanie opierając się na globalnym obrocie koncernu ThyssenKrupp AG. Tym samym zaskarżony wyrok stanowi naruszenie art. 23 rozporządzenia 1/2003, zasady państwa prawa, wyrażającej się przez zasadę legalności kar (*nulla poena sine lege*), zasadę proporcjonalności kar, zasady, zgodnie z którą wszelkie wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego (*in dubio pro reo*) oraz zasady prawa karnego zgodnie z którą kara jest konsekwencją winy (*nulla poena sine culpa*). Wnosząca odwołanie uważa, że zaskarżony wyrok stanowi naruszenie prawa w zakresie, w jakim opiera się na postulacie, w myśl którego spółka zależna stanowi razem ze swoją spółką dominującą (oraz innymi spółkami grupy), jedną jednostkę gospodarczą uzasadniającą ich odpowiedzialność solidarną. Z drugiej strony, i niezależnie od wspomnianego zarzutu, wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z zasadą *nulla poena sine culpa* w zakresie, w jakim została ona skazana na zapłatę grzywny solidarnie z jej spółką zależną. Wnosząca odwołanie tytułem żądania ewentualnego zarzuca Sądowi potwierdzenie tej odpowiedzialności solidarnej wbrew braku określenia przypadających na każdą spółkę udziałów w kwocie grzywny w stosunku z swoimi współdziałnikami solidarnymi.

Po trzecie, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd wydał wyrok z uchybieniem spoczywającego na nim obowiązku dokonania obszernej kontroli, przeprowadzając w sposób niewystarczający kontrolę proporcjonalnego charakteru wyjściowej kwoty grzywny, jak również współczynnika odstraszaającego określonego przez Komisję oraz, z drugiej strony, w zakresie w jakim nie dokonał wystarczającej kontroli adekwatności uwzględnienia przez Komisję współpracy wnoszącej odwołanie, naruszając w ten sposób podstawowe prawo do sprawiedliwego postępowania sądowego oraz zasadę ochrony prawnej, która wchodzi w zakres tego prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu; Dz.U. L 1, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 września 2011 r. przez ThyssenKrupp Elevator AG

(Sprawa C-505/11 P)

(2011/C 347/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: ThyssenKrupp Elevator AG (przedstawiciel: T. Kloese, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o

- uchylenie w całości wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07 (*ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji*) w zakresie, w jakim oddala skargę i dotyczy wnoszącej odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, dalsze zmniejszenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 lutego 2007 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, zwrócenie Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi w przedmiotowym odwołaniu w ramach sześciu zarzutów niewłaściwość Komisji, naruszenie istotnych przepisów proceduralnych, naruszenie traktatu WE wzgl. traktatu FUE oraz naruszenie norm prawnych podlegających zastosowaniu w ramach wykonania tych traktatów, jak również nadużycie swobodnego uznania i naruszenie praw podstawowych:

Po pierwsze, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd błędnie potwierdził właściwość Komisji do przeprowadzenia postępowania. Stoi ona na stanowisku, że Sąd powinien był stwierdzić nieważność decyzji Komisji z uwagi na niemożność zastosowania art. 101 TFUE (dawny art. 81 WE) ze względu na brak znaczenia międzypaństwowego zarzucanych nielegalnych działań o charakterze lokalnym. Nawet przy przyjęciu przez Sąd stosowania art. 101 TFUE, miał on obowiązek uwzględnić, że właściwość Komisji jest niezgodna z systemem właściwości

równoległej na podstawie rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾ utworzonym w następstwie komunikatu dotyczącego współpracy w ramach sieci organów ds. konkurencji. Wreszcie, Sąd nie ocenił należyście, że późniejsze wszczęcie postępowania przez Komisję stanowi naruszenie objętej ochroną na gruncie praw podstawowych zasady pewności i legalności kar.

Po drugie, Sąd nie ocenił należyście, że zachodzi naruszenie zasady *ne bis in idem*, ponieważ Komisja zlekceważyła wydaną przed wszczęciem postępowania przez krajowy urząd ds. karteli na korzyść wnoszącej odwołanie decyzję zwalniającą ją z sankcji.

Po trzecie, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd błędnie pod względem prawnym potwierdził decyzję Komisji poprzez nałożenie solidarnej odpowiedzialności wnoszącej odwołanie oraz jej spółek zależnych. Wnosząca odwołanie bezspornie sama nie uczestniczyła w nielegalnych działaniach. Przepisaniu obcego działania na podstawie błędnej przesłanki odpowiedzialności jednostki gospodarczej stoi na przeszkodzie zasada osobistej odpowiedzialności, zasada *in dubio pro reo* oraz prawo do uczciwego postępowania sądowego.

Po czwarte, Sąd nie ocenił należyście, że potwierdzenie odpowiedzialności wnoszącej odwołanie jako podmiotu obwinionego za całość narusza zasadę osobistej odpowiedzialności. Pomocniczo, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd naruszył prawo poprzez potwierdzenie decyzji Komisji w zakresie braku odpowiedniej wysokości udziałów w kapitale spółki koniecznej dla przypisania odpowiedzialności i tym samym wyrok zawiera błąd w uzasadnieniu.

Po piąte, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd w swoim wyroku uchybił spoczywającemu na nim obowiązкови dokonania obszernej kontroli, przeprowadzając w sposób niewystarczający kontrolę nieproporcjonalnego sposobu ustalenia wyjściowej kwoty grzywny, współczynnika odstrasżającego oraz wielokrotnego ukarania równoległych naruszeń, jak również błędne oceniając współpracę wnoszącej odwołanie i tym samym naruszając podstawowe prawo do uczciwego postępowania sądowego i zawartą tam gwarancję ochrony prawa. W każdym razie wyrok zawiera błąd w uzasadnieniu w zakresie, w jakim potwierdza stanowiące odchylenie od praktyki decyzyjnej wielokrotne ukaranie grzywną.

Po szóste, zarzuca się naruszenie zasady proporcjonalności oraz zasady równego traktowania w zakresie określenia kwoty wyjściowej względem naruszenia dotyczącego Niemiec, ponieważ obrót osiągnięty bez związku z nielegalnym zachowaniem również został uwzględniony przy obliczaniu kwoty wyjściowej, mimo że sprzeciwiały się temu względy nadrzędne. W tym względzie, Sąd właściwie przyjął zróżnicowane uzasadnienie względem Schindlera, natomiast zaniechał tego zróżnicowania niezgodnie z prawem względem wnoszącej odwołanie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu; Dz.U. L 1, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 września 2011 r. przez ThyssenKrupp AG

(Sprawa C-506/11 P)

(2011/C 347/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: ThyssenKrupp AG (przedstawiciel: M. Klusmann i S. Thomas, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o

- uchylenie w całości wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07 (*ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji*) w zakresie, w jakim oddala skargę i dotyczy wnoszącej odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, dalsze zmniejszenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 lutego 2007 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, zwrócenie Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi w przedmiotowym odwołaniu w ramach siedmiu zarzutów niewłaściwość Komisji, naruszenie istotnych przepisów proceduralnych, naruszenie traktatu WE wzgl. traktatu FUE oraz naruszenie norm prawnych podlegających zastosowaniu w ramach wykonania tych traktatów, jak również nadużycie swobodnego uznania i naruszenie praw podstawowych:

Po pierwsze, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd błędnie potwierdził właściwość Komisji do przeprowadzenia postępowania. Stoi ona na stanowisku, że Sąd powinien był stwierdzić nieważność decyzji Komisji z uwagi na niemożność zastosowania art. 101 TFUE (dawny art. 81 WE) ze względu na brak znaczenia międzypaństwowego zarzucanych nielegalnych działań o charakterze lokalnym. Nawet przy przyjęciu przez Sąd

stosowania art. 101 TFUE, miał on obowiązek uwzględnić, że właściwość Komisji jest niezgodna z systemem właściwości równoległej na podstawie rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾ utworzonym w następstwie komunikatu dotyczącego współpracy w ramach sieci organów ds. konkurencji. Wreszcie, Sąd nie ocenił należyście, że późniejsze wszczęcie postępowania przez Komisję stanowi naruszenie objętej ochroną na gruncie praw podstawowych zasady pewności i legalności kar.

Po drugie, Sąd nie ocenił należyście, że zachodzi naruszenie zasady *ne bis in idem*, ponieważ Komisja zlekceważyła wydaną przed wszczęciem postępowania przez krajowy urząd ds. karteli na korzyść wnoszącej odwołanie decyzję zwalniającą ją z sankcji.

Po trzecie, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd błędnie pod względem prawnym potwierdził decyzję Komisji poprzez nałożenie solidarnej odpowiedzialności wnoszącej odwołanie oraz jej spółek zależnych. Wnosząca odwołanie bezspornie sama nie uczestniczyła w nielegalnych działaniach. Przypisaniu obcego działania na podstawie błędnej przesłanki odpowiedzialności jednostki gospodarczej stoi na przeszkodzie zasada osobistej odpowiedzialności, zasada *in dubio pro reo* oraz prawo do uczciwego postępowania sądowego.

Po czwarte, Sąd nie ocenił należyście, że potwierdzenie odpowiedzialności wnoszącej odwołanie jako podmiotu obwinionego za całość narusza zasadę osobistej odpowiedzialności. Pomocniczo, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd naruszył prawo poprzez potwierdzenie decyzji Komisji w zakresie braku odpowiedniej wysokości udziałów w kapitale spółki koniecznej dla przypisania odpowiedzialności i tym samym wyrok zawiera błąd w uzasadnieniu.

Po piąte, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd w swoim wyroku uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi dokonania obszernej kontroli, przeprowadzając w sposób niewystarczający kontrolę nieproporcjonalnego sposobu ustalenia wyjściowej kwoty grzywny, współczynnika odstraszającego oraz wielokrotnego ukarania równoległych naruszeń, jak również błędnie oceniając współpracę wnoszącej odwołanie i tym samym naruszając podstawowe prawo do uczciwego postępowania sądowego i zawartą tam gwarancję ochrony prawa. W każdym razie wyrok zawiera błąd w uzasadnieniu w zakresie, w jakim potwierdza stanowiące odchylenie od praktyki decyzyjnej wielokrotne ukaranie grzywną.

Po szóste, zarzuca się naruszenie zasady proporcjonalności oraz zasady równego traktowania w zakresie określenia kwoty wyjściowej względem naruszenia dotyczącego Niemiec, ponieważ obrót osiągnięty bez związku z nielegalnym zachowaniem również został uwzględniony przy obliczaniu kwoty wyjściowej, mimo że sprzeciwiały się temu względy nadrzędne. W tym względzie, Sąd właściwie przyjął zróżnicowane uzasadnienie względem Schindlera, natomiast zaniechał tego zróżnicowania niezgodnie z prawem względem wnoszącej odwołanie.

Po siódme, zarzuca się błędne ustalenie kwoty wyjściowej grzywny dotyczącej niderlandzkiego rynku, którego pojemność została w pełni uwzględniona pomimo nieznacznego objęcia kartelem.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu; Dz.U. L 1, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Työtuomioistuin (Finlandia) w dniu 3 października 2011 r. — Terveys- ja sosiaalialan neuvottelujärjestö TSN ry przeciwko Terveyspalvelualan Liitto ry, Mehiläinen Oy

(Sprawa C-512/11)

(2011/C 347/35)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Työtuomioistuin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Terveys- ja sosiaalialan neuvottelujärjestö TSN ry

Strona pozwana: Terveyspalvelualan Liitto ry, Mehiläinen Oy

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywa 2006/54/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy oraz dyrektywa Rady 92/85/EWG (²) z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią stoją na przeszkodzie postanowieniom krajowego układu zbiorowego pracy lub wykładni tych postanowień, wedle których ustanowione w układzie zbiorowym wynagrodzenie

za czas urlopu macierzyńskiego nie jest wypłacane na rzecz pracownicy, która przechodzi z bezpłatnego urlopu wychowawczego na urlop macierzyński?

(¹) Dz.U. L 204, s. 23.

(²) Dz.U. L 348, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Työtuomioistuin (Finlandia) w dniu 3 października 2011 r. — Ylemmät Toimihenkilöt YTN ry przeciwko Teknologiateollisuus ry, Nokia Siemens Networks Oy

(Sprawa C-513/11)

(2011/C 347/36)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Työtuomioistuin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ylemmät Toimihenkilöt YTN ry

Strona pozwana: Teknologiateollisuus ry, Nokia Siemens Networks Oy

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 2006/54/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy oraz dyrektywa Rady 92/85/EWG (²) z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią stoją na przeszkodzie wykładni krajowego układu zbiorowego pracy, wedle której ustanowione w układzie zbiorowym wynagrodzenie za czas urlopu macierzyńskiego nie jest wypłacane na rzecz pracownicy, która przechodzi z urlopu wychowawczego na urlop macierzyński?

(¹) Dz.U. L 204, s. 23.

(²) Dz.U. L 348, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 12 października 2011 r. —
Agroexpansión przeciwko Komisji

(Sprawa T-38/05) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Hiszpański rynek zakupu i pierwszego przetworzenia surowca tytoniowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Maksymalny pułap 10 % obrotów — Równość traktowania — Skutek odstraszący — Okoliczności łagodzące — Współpraca)

(2011/C 347/37)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Agroexpansión, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Folguera Crespo i P. Vidal Martínez, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, É. Gippini Fournier i J. Bourke, agents)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2005) 4030 wersja ostateczna z dnia 20 października 2004 r. w sprawie postępowania zgodnie z art. 81 ust. 1 (WE) (Sprawa COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania), oraz wniosek o obniżenie kwoty nałożonej na skarżącą w tej decyzji grzywny.

Sentencja

- 1) Kwota grzywny nałożonej na Agroexpansión, SA w art. 3 decyzji Komisji C(2004) wersja ostateczna z dnia 20 października 2005 r. w sprawie postępowania zgodnie z art. 81 ust. 1 (WE) (Sprawa COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania) zostaje ustalona na 2 430 000 EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Agroexpansión pokrywa dziewięć dziesiątych swych własnych kosztów oraz dziewięć dziesiątych kosztów poniesionych przez Komisję Europejską; Komisja Europejska pokrywa jedną dziesiątą swych własnych kosztów oraz jedną dziesiątą kosztów poniesionych przez skarżącą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 2.4.2005.

Wyrok Sądu z dnia 12 października 2011 r. — Alliance
One International przeciwko Komisji

(Sprawa T-41/05) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Hiszpański rynek zakupu i pierwszego przetworzenia surowca tytoniowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Maksymalny pułap 10 % obrotów — Skutek odstraszący — Okoliczności łagodzące)

(2011/C 347/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alliance One International, Inc., poprzednio Dimon Inc. (Danville, Wirginia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo L. Bergkamp, H. Cogels, J. Dhont, M. Marañon Hermoso i A. Emch, a następnie M. Odriozola Alén, J. Folguera Crespo, P. Vidal Martínez, M. Barrantes Diaz i A. João Vide, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo É. Gippini Fournier i F. Amato, a następnie É. Gippini Fournier, N. Khan i J. Bourke, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2005) 4030 wersja ostateczna z dnia 20 października 2004 r. w sprawie postępowania zgodnie z art. 81 ust. 1 (WE) (Sprawa COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania), oraz, tytułem żądania ewentualnego, wniosek o obniżenie kwoty nałożonej na skarżącą w tej decyzji grzywny.

Sentencja

- 1) Część grzywny nałożonej na Agroexpansión, SA w art. 3 decyzji Komisji C(2004) wersja ostateczna z dnia 20 października 2005 r. w sprawie postępowania zgodnie z art. 81 ust. 1 (WE) (Sprawa COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania), za zapłatę której Alliance One International, Inc. jest odpowiedzialna solidarnie z Agroexpansión, zostaje ustalona na kwotę 2 187 000 EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Alliance One International pokrywa dziewięć dziesiątych swych własnych kosztów oraz dziewięć dziesiątych kosztów poniesionych przez Komisję Europejską; Komisja Europejska pokrywa jedną dziesiątą swych własnych kosztów oraz jedną dziesiątą kosztów poniesionych przez Alliance One International.

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 16.4.2005.

Wyrok Sądu z dnia 19 października 2011 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-139/06) ⁽¹⁾

(Brak wykonania wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Podjęcie pewnych działań przez państwo członkowskie — Wniosek o zapłatę — Kompetencje Komisji — Właściwość Sądu)

(2011/C 347/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo E. Belliard, G. de Bergues i S. Gasri, następnie E. Belliard, G. de Bergues i B. Cabouat, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. van Rijn, K. Banks i F. Clotuche-Duvieusart, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Behzadi-Spencer, T. Harris i C. Murrell, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 659 wersja ostateczna z dnia 1 marca 2006 r. w sprawie wezwania do zapłaty okresowej kary pieniężnej, nałożonej wyrokiem Trybunału z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie C-304/02 Komisja przeciwko Francji, Zb.Orz. s. I-6263.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Francuska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 15.7.2006.

Wyrok Sądu z dnia 12 października 2011 r. — Dimos Peramatos przeciwko Komisji

(Sprawa T-312/07) ⁽¹⁾

(Pomoc finansowa przyznana dla projektu z dziedziny ochrony środowiska — LIFE — Decyzja w sprawie częściowego odzyskania wypłaconej kwoty — Określenie zobowiązań beneficjenta podjętych w ramach finansowanego projektu — Uzasadnione oczekiwania — Obowiązek uzasadnienia)

(2011/C 347/40)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimos Peramatos (Perama, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci G. Gerapetritis i P. Petropoulos)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande i A.M. Rouchaud-Joët, pełnomocnicy, wspierani przez adwokat A. Somou)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności albo, tytułem ewentualnym, o dokonanie zmiany decyzji Komisji E(2005) 5361 z dnia 7 grudnia 2005 r. dotyczącej noty obciążeniowej nr 3240504536, skierowanej do Dimos Peramatos (gminy Perama) w celu odzyskania pomocy finansowej wypłaconej przez Komisję w ramach subwencji przyznanej na rzecz Dimos Peramatos decyzją Komisji C(97) 1997/29 wersja ostateczna z dnia 17 lipca 1997 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dimos Peramatos pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym koszty związane z postępowaniem w sprawie zastosowania środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 283 z 24.11.2007.

Wyrok Sądu z dnia 18 października 2011 r. — SLV Elektronik przeciwko OHIM — Jiménez Muñoz (LINE)

(Sprawa T-449/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego LINE — Wcześniejsze, słowny i graficzny, krajowe znaki towarowe Line — Częściowa odmowa rejestracji — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd- Artykuł 8, ust. 1, lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie artykuł 8, ust. 1, lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2011/C 347/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: SLV Elektronik GmbH (Übach-Palenberg, Niemcy) (przedstawiciel: C. König, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: R.Manea, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM był również: Angel Jiménez Muñoz (Gelida, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 lipca 2008 r. (sprawa R 759/2007-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Angelem Jiménezem Muñozem SLV Elektronik GmbH.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 18 lipca 2008 r. (sprawa R 759/2007-4) w części dotyczącej następujących towarów „lamp zasilanych sieciowo, urządzeń i instalacji oświetleniowych, urządzeń oświetlenia scenicznego, lamp elektrycznych i części zamiennych do wspomnianych towarów” należących do klasy 11.
- 2) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 18 października 2011 r. — Gutknecht przeciwko Komisji

(Sprawa T-561/08) (¹)

(Odpowiedzialność pozaumowna — Zdrowie zwierząt — Produkty biobójcze — Ocena substancji czynnych znajdujących się w obrocie — Wydawanie przez Komisję rozporządzeń na mocy dyrektywy 98/8/WE — Związek przyczynowy)

(2011/C 347/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jürgen Gutknecht (Kirchheimbolanden, Niemcy) (przedstawiciele: K. Van Maldegem i C. Mereu, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Oliver i G. Wilms, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie mająca na celu naprawienie szkody powstałej wskutek rzekomo bezprawnego wydania przez Komisję szeregu rozporządzeń na mocy dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123, s. 1), a także ewentualnie wskutek rzekomego niepodjęcia przez Komisję środków niezbędnych dla poszanowania prawa do ochrony informacji dostarczanych w ramach stosowania powyższej dyrektywy

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Jürgen Gutknecht ponosi własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Wyrok Sądu z dnia 13 października 2011 r. — NEC Display Solutions Europe przeciwko OHIM — Nokia (NaViKey)

(Sprawa T-393/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego NaViKey — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy NAVI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Naruszenie obowiązku uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009)

(2011/C 347/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NEC Display Solutions Europe GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Munzinger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel S. Hanne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Nokia Corp. (Espoo, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat J. Tanhuanpää)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 czerwca 2009 r. (sprawa R 1143/2008-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Nokia Corp. a NEC Display Solutions Europe GmbH.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) NEC Display Solutions Europe GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Wyrok Sądu z dnia 18 października 2011 r. — Purvis przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-439/09) (¹)

(Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów Parlamentu Europejskiego — System uzupełniających świadczeń emerytalnych — Odmowa przyznania dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych częściowo w formie pieniężnej — Zarzut niezgodności z prawem — Prawa nabyte — Uzasadnione oczekiwania — Proporcjonalność)

(2011/C 347/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: John Robert Purvis (Saint-Andrews, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo H. Krück, A. Pospíšilová Padowska i G. Corstens, następnie N. Lorenz, A. Pospíšilová Padowska i G. Corstens, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 7 sierpnia 2009 r., w której odmówiono przyznania skarżącemu dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych częściowo w formie pieniężnej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) John Robert Purvis zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

Wyrok Sądu z dnia 18 października 2011 r. — Reischel przeciwko OHIM — Dynamic Promotion (Skrzynie i kosze)

(Sprawa T-53/10) (¹)

(Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru przez Wydział Unieważnień — Doręczenie decyzji Wydziału Unieważnień faksem — Odwołanie do izby odwoławczej — Pismo przedstawiające podstawy odwołania — Termin złożenia — Dopuszczalność odwołania — Artykuł 57 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Sprostowanie decyzji — Artykuł 39 rozporządzenia (WE) nr 2245/2002 — Ogólna zasada prawa zezwalająca na cofnięcie decyzji niezgodnej z prawem)

(2011/C 347/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Peter Reischel (Gilching, Niemcy) (przedstawiciel: E.A. Busse, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo S. Schäffner, następnie R. Manea i G. Schneider, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Dynamic Promotion Co. Ltd (Bangkok, Tajlandia)

Przedmiot

Skarga, z jednej strony, na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 listopada 2009 r., sprostowaną decyzją z dnia 10 grudnia 2009 r. (sprawa R 621/2009-3) oraz, z drugiej strony, na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 marca 2010 r. (sprawa R 621/2009-3), dotyczące postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Peterem Reischelem a Dynamic Promotion Co. Ltd.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 22 marca 2010 r. (sprawa

R 621/2009-3) w zakresie, w jakim dotyczy ona wniosku Petera Reischela o sprostowanie z dnia 23 grudnia 2009 r.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Sądu z dnia 11 października 2011 r. — Chestnut Medical Technologies przeciwko OHIM (PIPELINE)

(Sprawa T-87/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego PIPELINE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009)

(2011/C 347/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chestnut Medical Technologies, Inc. (Menlo Park, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci H.P. Kunz-Hallstein i R. Kunz-Hallstein)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 grudnia 2009 r. (sprawa R 968/2009-2) dotyczącą rejestracji słownego znaku towarowego PIPELINE jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Chestnut Medical Technologies, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Sądu z dnia 24 października 2011 r. — P przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-213/10 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę — Utrata zaufania — Uzasadnienie — Przeinaczenie dowodów)

(2011/C 347/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: P (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo S. Seyr i R. Ignătescu, następnie S. Seyr, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie F-89/08 P przeciwko Parlamentowi, dotychczas niepublikowanego w Zbiorze.

Sentencja

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

2) *P pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Parlament Europejski w ramach postępowania w niniejszej instancji.*

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Wyrok Sądu z dnia 12 października 2011 r. — Association belge des consommateurs test-achats przeciwko Komisji

(Sprawa T-224/10) (¹)

(Konkurencja — Koncentracje — Belgijski rynek energetyczny — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem — Zobowiązania w trakcie pierwszego etapu badania — Decyzja o odmowie częściowego odesłania badania koncentracji organom państwa członkowskiego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Stowarzyszenie konsumentów — Interes prawny — Niewszczęcie szczegółowego postępowania kontrolnego — Uprawnienia procesowe — Niedopuszczalność)

(2011/C 347/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Association belge des consommateurs test-achats ASBL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: A. Fratini i F. Filpo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Khan, A. Antoniadis i R. Sauer, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Électricité de France (EDF) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: początkowo C. Lazarus, A. Amsellem i A. Fontanille, następnie C. Lazarus i A. Creus Carreras, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 9059 i C(2009) 8954 z dnia 12 listopada 2009 r., z których pierwsza jest decyzją uznającą koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem (sprawa COMP/M.5549 — EDF/Segebel) zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004 z dnia

20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, s. 1), a druga decyzją oddalającą wniosek właściwych belgijskich władz o częściowe odesłanie tej sprawy zgodnie z art. 9 tego rozporządzenia.

Sentencja

1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*

2) *Association belge des consommateurs test-achats ASBL pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.*

3) *Électricité de France (EDF) pokrywa własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Wyrok Sądu z dnia 18 października 2011 r. — dm-drogerie markt przeciwko OHIM — Semtee (caldea)

(Sprawa T-304/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego caldea — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy BALEA — Względne podstawy odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8, ust. 1, lit. b), rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 347/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: dm-drogerie markt GmbH & Co. KG (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: O. Bludovsky i P. Hiller, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Semtee (Escaldes Engornay, Andora) (przedstawiciel: É. Guissart, adwokat)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 kwietnia 2010 r. (sprawa R 899/2009-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między dm-drogerie markt GmbH & Co. KG a Semtee.

Sentencja

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *dm-drogerie markt GmbH & Co. KG pokrywa, oprócz swoich własnych kosztów, koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).*

3) *Każda ze stron pokrywa własne koszty związane z interwencją Semtee.*

(¹) Dz.U. C 260 z 25.9.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 6 października 2011 r. — Secure Computing przeciwko OHIM — Investrónica (SECUREOS)

(Sprawa T-277/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Cofnięcie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2011/C 347/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Secure Computing Corp. (Roseville, Minnesota, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: H. Kunz-Hallstein i R. Kunz-Hallstein, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Investrónica, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo E. López Leiva, następnie J. L. Zurdo Rivas, następnie J. L. Zurdo Rivas i E. López Camba, adwokaci)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 kwietnia 2007 r. (sprawa R 1063/2066-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Investrónica, S.A. a Secure Computing Corp.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca oraz interwenient pokrywają własne koszty oraz, każdy z nich połowę kosztów strony pozwanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 6.10.2007.

Postanowienie Sądu z dnia 30 czerwca 2011 r. — Hess Group przeciwko OHIM — Coloma Navarro (COLOMÉ)

(Sprawa T-341/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o unieważnienie — Porozumienie i wycofanie wniosku o unieważnienie — Umorzenie postępowania)

(2011/C 347/51)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Hess Group AG (Berno, Szwajcaria) (przedstawiciele: E. Armijo Chávarri i A. Castán Pérez-Gómez, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: O. Mondéjar Ortuño, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM był również, interwenient przed Sądem: José Félix Coloma Navarro (Alvarado, Hiszpania) (przedstawiciel: A. Fernández Lerroux, adwokat)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 21 maja 2008 r. (sprawa R 1030/2007-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia znaku pomiędzy J. F. Colom Navarra a Hess Group AG

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca oraz interwenient ponoszą własne koszty oraz zostają obciążeni połową kosztów poniesionych przez stronę pozwaną.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008

Postanowienie Sądu z dnia 28 września 2011 r. — UCAPT przeciwko Radzie

(Sprawa T-96/09) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólna polityka rolna — Systemy wsparcia dla rolników — Pomoc na rzecz produkcji tytoniu — Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 — Akt niedotyczący skarżącej indywidualnie — Niedopuszczalność)

(2011/C 347/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union des coopératives agricoles des producteurs de tabac de France (UCAPT) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci B. Peignot i D.F. Garreau)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Moore i P. Mahnič Bruni, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Banks i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30 s. 16).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Union des coopératives agricoles des producteurs de tabac de France pokryje własne koszty jak również koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego.
- 3) Komisja Europejska pokryje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 3 października 2011 Meridiana i Meridiana fly przeciwko Komisji

(Sprawa T-128/09) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak działania strony skarżącej — Umorzenie postępowania)

(2011/C 347/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Meridiana SpA (Olbia, Włochy); i Meridiana fly SpA, dawniej Eurofly SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: N. Green, QC, K. Bacon, barrister, adwokaci C. Osti i A. Prastaro)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, D. Grespan i E. Righini, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Włoch (pełnomocnicy: G. Palmieri i P. Gentili, avvocati dello Stato); i Alitalia — Compagnia Aerea Italiana SpA (Fiumicino, Włochy) (pełnomocnicy: adwokaci G. M. Roberti, G. Bellitti i I. Perego)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 6745 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r. (pomoc państwa N 510/2008 — Włochy — Sprzedaż aktywów Alitalia)

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Meridiana SpA i Meridiana fly SpA pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i Alitalia — Compagnia Aerea Italiana SpA.
- 3) Republika Włoch pokrywa własne koszty

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 11 października 2011 r. — DBV przeciwko Komisji

(Sprawa T-297/10) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Przywóz niektórych aluminiowych kół pochodzących z Chin — Prawo do obrony — Obliczanie wartości normalnej — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna, a częściowo oczywiście pozbawiona podstaw prawnych)

(2011/C 347/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DBV Deutscher Brennstoffvertrieb Würzburg GmbH (Würzburg, Niemcy) (przedstawiciele: C. Rudolph, Rechtsanwalt, oraz A. Günther, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. van Vliet oraz T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 404/2010 z dnia 10 maja 2010 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych aluminiowych kół pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 117, s. 64).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Spółka DBV Deutscher Brennstoffvertrieb Würzburg GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 12 października 2011 r. — GS przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-149/11) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE) nr 1210/2010 — Uprawnienie państw członkowskich do odmowy zwrotu równowartości monet euro nienadających się do obiegu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2011/C 347/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GS Gesellschaft für Umwelt- und Energie-Servicelösungen mbH (Eigeltingen, Niemcy) (przedstawiciel: J. Schmidt, adwokat)

Strony pozwane: Parlament Europejski (przedstawiciele: U. Rösslein i A. Neergaard, pełnomocnicy); Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Monteiro i M. Simm, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności art. 8 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1210/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie weryfikacji autentyczności monet euro oraz postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu (Dz.U. L 339, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) GS Gesellschaft für Umwelt- und Energie-Servicelösungen mbH zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej.
- 3) Nie ma potrzeby rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku Królestwa Hiszpanii o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 14.5.2011

**Postanowienie Sądu z dnia 28 września 2011 r. —
Complex przeciwko OHIM — Kajometal (KX)**

(Sprawa T-206/11) ⁽¹⁾

**(Wspólnotowy znak towarowy — Odmowa rejestracji —
Wycofanie wniosku o rejestrację — Umorzenie postępowania)**

(2011/C 347/56)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Complex S.A. (Łódź, Polska) (przedstawiciel: R. Rumpel, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Kajometal s.r.o. (Dołny Kubín, Słowacja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 21 stycznia 2011 r. (sprawa R 864/2010-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Complex S.A. a Kajometal s.r.o.

Sentencja

1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.

2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 2.7.2011.

**Postanowienie prezesa Sądu z dnia 30 września 2011 r. —
Gollnisch przeciwko Parlamentowi**

(Sprawa T-346/11 R)

(Środki tymczasowe — Uchylenie immunitetu członka Parlamentu Europejskiego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilności)

(2011/C 347/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Limonest, Francja) (przedstawiciel: G. Dubois, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Passos, D. Moore i K. Zejdová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2011 r. o uchyleniu immunitetu parlamentarnego skarżącego.

Sentencja

1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie prezesa Sądu z dnia 30 września 2011 r. —
Gollnisch przeciwko Parlamentowi**

(Sprawa T-347/11 R)

(Środki tymczasowe — Oddalenie wniosku o skorzystanie z immunitetu członka Parlamentu Europejskiego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Niedopuszczalność)

(2011/C 347/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Limonest, Francja) (przedstawiciel: G. Dubois, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Passos, D. Moore i K. Zejdová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie oddalenia wniosku o skorzystanie z immunitetu i przywilejów skarżącego.

Sentencja

1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje odrzucony.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 września 2011 r. —
Hüttenwerke Krupp Mannesmann i in. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-379/11 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Środowisko naturalne — Przydział bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE — Ustalenie wskaźników dotyczących produktu objętych decyzją Komisji — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Dopuszczalność — Pilny charakter)

(2011/C 347/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hüttenwerke Krupp Mannesmann GmbH (Duisburg, Niemcy); Rogesa — Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Niemcy); Salzgitter Flachstahl GmbH (Salzgitter, Niemcy); ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg); i voestalpine Stahl GmbH (Linz, Austria) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i C. Dittrich, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms, K. Mifsud-Bonnici i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1).

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 września 2011 r. — Eurofer przeciwko Komisji

(Sprawa T-381/11 R)

(Postanowienie w przedmiocie środka tymczasowego — Środowisko naturalne — Przyznanie bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE — Ustalenie wzorców produktu, których dotyczy decyzja Komisji — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Dopuszczalność — Pilny charakter)

(2011/C 347/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Europäischer Wirtschaftsverband der Eisen- und Stahlindustrie (Eurofer) ASBL (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci S. Altenschmidt i C. Dittrich)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms, K. Mifsud-Bonnici i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1)

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 28 września 2011 r. — Safa Nicu Sepahan przeciwko Radzie

(Sprawa T-384/11 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)

(2011/C 347/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Safa Nicu Sepahan Co. (Isfahan, Iran) (przedstawiciel: A. Bahrami, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo A. Vitro i R. Liudvinavičiute-Cordeiro, następnie R. Liudvinavičiute-Cordeiro i I. Gurov, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, w tym zawieszenie wykonania pkt 19 części B załącznika I do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 26), w zakresie w jakim wykaz osób i podmiotów, których fundusze i zasoby gospodarcze zostały zamrożone obejmuje podmiot oznaczony nazwą „Safa Nicu”.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 30 września 2011 r. — Elti przeciwko Przedstawicielstwu Unii Europejskiej w Czarnogórze

(Sprawa T-395/11 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Odrzucenie oferty — Wniosek o zawieszenie wykonania — Nieuwzględnienie wymogów formalnych — Niedopuszczalność)

(2011/C 347/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elti d.o.o. (Gornja Radgona, Słowenia) (przedstawiciel: N. Zidar Klemenčič, adwokat)

Strona pozwana: Przedstawicielstwo Unii Europejskiej w Czarnogórze (przedstawiciele: początkowo N. Bertolini, pełnomocnik, następnie J. Stuyck i A.M. Vandromme, adwokaci)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Przedstawicielstwa Unii Europejskiej w Czarnogórze z dnia 21 marca 2011 r. o odrzuceniu oferty złożonej przez skarżącą w ramach procedury udzielania zamówień publicznych EuropeAid/129435/C/SUP/ME-NP i zawierającej informację, że udzielono tego zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 3 października 2011 r. — Qualitest FZE przeciwko Radzie

(Sprawa T-421/11)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2011/C 347/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Qualitest FZE (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: adwokat M. Catrain González oraz E. Wright i H. Zhu, barristers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Marhic i R. Liudvinavičiute-Cordeiro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 26) oraz decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 65) w zakresie w jakim akty te dotyczą strony skarżącej.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 5 października 2011 r. — Computer Resources International (Luxembourg) przeciwko Komisji

(Sprawa T-422/11 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Odrzucenie oferty — Wniosek o zawieszenie wykonania — Utrata szansy — Brak poważnej i nieodwracalnej szkody — Brak pilnego charakteru)

(2011/C 347/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Computer Resources International (Luxembourg) SA (Dommeldange, Luksemburg) (przedstawiciel: S. Pappas, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Delaude i D. Calciu, pełnomocnicy, wspierani przez E. Petritsi, avocat)

Przedmiot

Żądanie zawieszenia wykonania decyzji Urzędu Publikacji Unii Europejskiej z dnia 22 lipca 2011 r. w której, po pierwsze, odrzucono oferty złożone przez skarżącą w ramach otwartej procedury przetargowej nr AO 10340 dotyczącej świadczenia usług informatycznych w zakresie opracowywania oprogramowania, utrzymania, doradztwa i pomocy w przypadku różnych rodzajów aplikacji komputerowych (Dz.U. 2011/S 66-106099) oraz, po drugie, poinformowano skarżącą, że umowa ramowa w zakresie spornego przetargu została zawarta z innymi oferentami.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2011 r. — Klein przeciwko Komisji

(Sprawa T-309/10)

(2011/C 347/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Christoph Klein (Großgmain, Austria) (przedstawiciel: D. Schneider-Addae-Mensah, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o

- stwierdzenie, że Unia Europejska, reprezentowana przez Komisję naruszyła zobowiązania ciążące na niej na mocy dyrektywy 93/94/EWG oraz na mocy ogólnego prawa wspólnotowego i w związku z tym doprowadziła do powstania szkody po stronie skarżącej poprzez brak podjęcia decyzji w toczącym się od 1997 r. postępowaniu w sprawie klauzuli ochronnej dotyczącym inhalatora Broncho Air® i effecto® oraz poprzez niedochowanie postępowania w sprawie klauzuli ochronnej na podstawie art. 8 dyrektywy 93/42/EWG po wydaniu przez Niemcy zakazu sprzedaży effecto®;
- naprawienie szkody skarżącego spowodowanej przez Unię Europejską, reprezentowaną przez Komisję;
- obciążenie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję kosztami postępowania i wydatkami skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący żąda naprawienia szkody powstałej poprzez podniesioną beczynność Komisji w ramach postępowania w sprawie klauzuli ochronnej na podstawie art. 8 dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych⁽¹⁾. Skarżący opracował przyrząd do inhalacji dla astmatyków i chorych na POChP, który zdaniem władz niemieckich nie spełnia podstawowych wymogów dyrektywy 93/42/EWG, ponieważ skarżący w szczególności zaniedbał przedstawienia wystarczających danych z badań klinicznych potwierdzających bezpieczeństwo stosowania inhalatora. Skarżący podnosi, że postępowanie na podstawie art. 8 dyrektywy 93/42/EWG wszczęte przez Komisję po wydaniu pierwszego zakazu w 1997 r. celem wyjaśnienia tej kwestii nie zostało zakończone. Po wydaniu drugiego zakazu w 2005 r. Komisja powołując się na okoliczność, że chodzi o przypadek zastosowania art. 18 dyrektywy 93/42/EWG nie wszczęła dalszego postępowania w sprawie klauzuli ochronnej.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący beczynności Komisji w związku z brakiem zakończenia wszczętego w 1997 r. postępowania w sprawie klauzuli ochronnej dotyczącego inhalatora Broncho Air® oraz w związku z niedochowaniem wskazanego postępowania w sprawie klauzuli ochronnej po zakazaniu effecto® w roku 2005 r.

Ze względu na niejasny stan prawny spowodowany brakiem decyzji Komisji skarżący, ewentualnie atmed AG, w której skarżący jest prezesem zarządu poniósł niepotrzebne wydatki związane z kosztami postępowania i patentami.

- 2) Zarzut drugi dotyczący braku pozytywnego zakończenia postępowania w sprawie klauzuli ochronnej w drodze decyzji Komisji kwalifikującej zakazy władz niemieckich jako bezzasadne.

Inhalatory Broncho Air® i effecto® nie są niebezpieczne, przy czym ze względu na domniemanie zgodności spornego wyrobu medycznego posiadającego oznakowanie CE ciężar dowodu dotyczący niebezpieczeństwa wyrobu spoczywa na państwie członkowskim. Przydatność inhalatora Broncho Air® lub effecto® jest ponadto wykazana poprzez przedstawienie wystarczających danych klinicznych. Ze względu na brak pozytywnej decyzji Komisji doszło do znacznego spadku obrotów u atmed AG, a zatem również u skarżącego, co doprowadziłoby do upadłości oraz do utraty patentów i prawa do wyłącznej sprzedaży.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący niewystarczającego poinformowania skarżącego w kwestii wymaganych — jak podniesiono — dokumentów, ponieważ zażądane dane kliniczne nie zostały nigdy jednoznacznie określone.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych (Dz.U. L 169, s. 1) zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. (Dz.U. L 284, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 września 2011 r. — Ruse Industry przeciwko Komisji

(Sprawa T-489/11)

(2011/C 347/66)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Ruse Industry AD (Ruse, Bułgaria) (przedstawiciele: adwokaci: A. Angelov i S. Pankov)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 2–5 decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2011 r. dotyczącej przyznanej przez Bułgarię na rzecz Ruse Industry pomocy państwa C 12/2010 i N 389/2009

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2–5 decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2011 r. dotyczącej przyznanej przez Bułgarię na rzecz Ruse Industry pomocy państwa C 12/2010 i N 389/2009;
- obciążenie pozwanej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż zgodnie z tym przepisem to, co Komisja uważa za zaniechanie przez państwo podjęcia kroków w celu ściągnięcia należnych mu kwot, nie stanowi nowej pomocy państwa w rozumieniu art. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczególne zasady stosowania art. 93 traktatu WE⁽¹⁾ ani zmiany istniejącej pomocy państwa. Ponadto nie występuje zwiększenie ogólnego ryzyka dla państwa; niemniej nawet gdyby miało to miejsce, również nie mogłoby stanowić podstawy zakwalifikowania rozpatrywanych okoliczności jako nowej pomocy państwa.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 263 ust. 2 trzecia alternatywa TFUE, w zakresie w jakim Komisja bez przytoczenia jakichkolwiek dowodów i podania powodów niesłusznie założyła, że okoliczność, iż państwo nie zażądało zwrotu należnych kwot, stanowi antykonkurencyjną korzyść dla spółki i dlatego jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy wady proceduralnej, gdyż decyzja Komisji nie zawiera powodów, które doprowadziły do sformułowania przyjętych wniosków.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, gdyż w zaskarżonej decyzji nie podano ani wysokości kwoty, której zwrotu należy zażądać od skarżącej, ani odpowiednich odsetek według proporcjonalnej stopy ustalonej przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, S. 1.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2011 r. — Streng przeciwko OHIM — Gismondi (PARAMETRICA)

(Sprawa T-495/11)

(2011/C 347/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Michael Streng (Erding, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Pappert)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Fulvio Gismondi (Rzym, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(znaki towarowe i wzory) z dnia 19 lipca 2011 r. w sprawie R 1348/2010-4 i przekazanie sprawy Czwartej Izbie Odwoławczej do ponownego rozpatrzenia; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Fulvio Gismondi

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PARAMETRICA” dla usług z klas 36 i 42 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6048433

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy nr 30311096 „parameta” dla usług z klas 35, 38, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: naruszenie zasady 19 ust. 2 i 3 w związku z zasadą 98 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 ze względu na błędne uznanie przez Izbę Odwoławczą, że przedstawione dokumenty zawierające kody WIPO INID nie są sporządzone w języku postępowania lub rozpatrywane łącznie z tłumaczeniem zawartym w piśmie z dnia 3 listopada 2008 r. nie stanowią „tłumaczenia” w rozumieniu zasady 98 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2011 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-498/11)

(2011/C 347/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis i M. Dermizakis, dikigoroí)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Publikacji Unii Europejskiej w przedmiocie odrzucenia oferty złożonej przez skarżącą spółkę w ramach zaproszenia do składania

ofert nr 10369 dotyczącym „modernizacji strony internetowej Europejskiego Urzędu Zwalczania Oszustw”, mającym na celu wdrożenie transzy 1 konkurencyjnej wielostronnej umowy ramowej nr 10224, a także stwierdzenie nieważności powiązanych decyzji Urzędu Publikacji, włączając w to decyzję o udzieleniu zamówienia publicznego zwycięskiemu oferentowi i wybranemu wykonawcy;

- zasądzenie od Urzędu Publikacji na rzecz skarżącej spółki kwoty 31 977 EUR tytułem odszkodowania;
- dodatkowo zasądzenie od Urzędu Publikacji na rzecz skarżącej spółki kwoty 20 000 EUR tytułem odszkodowania za utracone szanse oraz za uszczerbek na renomie i wiarygodności;
- obciążenie Urzędu Publikacji kosztami zastępstwa prawnego i innymi kosztami poniesionymi przez skarżącą spółkę w związku z niniejszą skargą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia specyfikacji przetargu poprzez posłużenie się kryterium udzielenia zamówienia publicznego z naruszeniem art. 97 rozporządzenia finansowego i art. 138 rozporządzenia wykonawczego.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący oczywistych błędów w ocenie, niejasnych i pozbawionych podstaw komentarzy komitetu ds. oceny, zmiany kryteriów udzielenia zamówienia publicznego ujętych w pierwotnym ogłoszeniu o przetargu oraz nieprzekazaniu oferentom w odpowiednim czasie kryteriów dodanych *a posteriori*.

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2011 r. — Al-Aqsa przeciwko Radzie

(Sprawa T-503/11)

(2011/C 347/69)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Stowarzyszenie Al-Aqsa (Herrlen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. van Eik)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (EU) nr 687/2011 w zakresie, zakresie w jakim dotyczy ono skarżącej;
- stwierdzenie, że rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 nie ma zastosowania do skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący faktu, iż rozporządzenie wykonawcze nr 687/2011⁽¹⁾, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej, narusza (zasadę) dobrej administracji wymiaru sprawiedliwości i (zasadę) ekonomii procesowej, z powodu odwołania od wyroku Sądu wydanego w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-348/07 Al-Aqsa przeciwko Radzie, które stanowi przedmiot postępowania zawisłego przed Trybunałem i z powodu decyzji niderlandzkiego ministra spraw zagranicznych z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie zastosowania Sanctieregeling Terrorisme 2007-II (ministerialnego zarządzenia w sprawach sankcji w dziedzinie terroryzmu) względem skarżącej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący faktu, iż skarżąca nie jest objęta zakresem zastosowania Wspólnego Stanowiska⁽²⁾.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący faktu, iż decyzja nie została podjęta przez właściwą władzę w rozumieniu art. 1 ust. 4 Wspólnego Stanowiska. Za decyzję właściwej władzy nie można uznać ani orzeczenia wydanego w dniu 3 czerwca 2003 r. w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych, ani decyzji z dnia 18 kwietnia 2011 r., w której uznano, że Sanctieregeling Terrorisme 2007-II ma zastosowanie względem skarżącej.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący faktu, iż zdaniem skarżącej brak jest dowodu, że miała ona świadomość, wymaganą zgodnie z art. 1 ust. 3 lit. k) Wspólnego Stanowiska.
- 5) Zarzut piąty dotyczący faktu, iż nie można przyjmować, że skarżąca ułatwia (jeszcze) dokonanie aktów terrorystycznych, ponieważ wniosku takiego nie można wywieść ani z orzeczenia wydanego w dniu 3 czerwca 2003 r. w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych, ani z decyzji niderlandzkiego ministra spraw zagranicznych z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie zastosowania Sanctieregeling Terrorisme 2007-II względem skarżącej.
- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia istotnych przepisów formalnoprawnych i przekroczenia (przez Radę) granic kompetencji przysługujących jej w zakresie oceny. Zdaniem skarżącej Rada niesłusznie zaniechała przeprowadzenia nowego postępowania wyjaśniającego i w ten sposób nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu jeżeli chodzi o wydawanie decyzji dotyczących ponownego zastosowania (środków).
- 7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

- 8) Zarzut ósmy dotyczący naruszenia art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 17 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej poprzez fakt, iż rozporządzenie wykonawcze ingeruje w nieproporcjonalnym stopniu w prawo do poszanowania własności.
- 9) Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 296 TFUE.
- 10) Zarzut dziesiąty dotyczący (naruszenia) prawa do skutecznego środka odwoławczego oraz prawa do obrony, poprzez fakt, iż Rada udzielała specyficznych i konkretnych informacji uzasadniających konieczność utrzymania w mocy wykazu w niedostatecznym stopniu.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 687/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. dotyczące wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzeń wykonawczych (UE) nr 610/2010 oraz (UE) nr 83/2011 (Dz.U. L 188, s. 2)
- (²) Wspólne stanowisko Rady z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93)

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2011 r. — LTTE przeciwko Radzie

(Sprawa T-508/11)

(2011/C 347/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) (Herning, Dania) (przedstawiciel: adwokat V. Koppe)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (EU) nr 687/2011 (¹) w zakresie dotyczącym LTTE i stwierdzenie, że rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 (²) nie znajduje zastosowania wobec LTTE;
- ewentualnie, zastosowanie mniej restrykcyjnego środka niż pozostawienie w wykazie osób, grup i podmiotów, wobec których znajduje zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 2580/2001;
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej zwrot kosztów niniejszego postępowania wraz z odsetkami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 7 zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca podnosi, że rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 687/2011 jest w stosunku do niej nieważne lub że rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 nie podlega stosowaniu ze względu na nieuwzględnienie prawa konfliktów zbrojnych.
- 2) Zarzut drugi, w którym strona skarżąca podnosi, że rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 687/2011 jest w stosunku do niej nieważne, ponieważ nie może ona zostać uznana za grupę terrorystyczną w rozumieniu art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB.
- 3) Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca podnosi, że rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 687/2011 jest w stosunku do niej nieważne, ponieważ nie istnieje żadna decyzja wydana przez właściwą władzę, tak jak tego wymaga art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB.
- 4) Zarzut czwarty, w którym strona skarżąca podnosi, że rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 687/2011 jest w stosunku do niej nieważne, ponieważ Rada nie przeprowadziła żadnej kontroli, tak jak tego wymaga art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB.
- 5) Zarzut piąty, w którym strona skarżąca podnosi, że rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 687/2011 jest w stosunku do niej nieważne, ponieważ nie jest ono zgodne z wymogami proporcjonalności i pomocniczości.
- 6) Zarzut szósty, w którym strona skarżąca podnosi, że rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 687/2011 jest w stosunku do niej nieważne, ponieważ nie dopełniono obowiązku uzasadnienia z naruszeniem art. 296 TFUE.
- 7) Zarzut siódmy, w którym strona skarżąca podnosi, że rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 687/2011 jest w stosunku do niej nieważne, ponieważ narusza przysługujące jej prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 687/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. dotyczące wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzeń wykonawczych (UE) nr 610/2010 oraz (UE) nr 83/2011 (Dz.U. L 188, s. 2).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 70).

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2011 r. — Ryanair przeciwko Komisji**(Sprawa T-512/11)**

(2011/C 347/71)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: E. Vahida i I. Metaxas-Maragkidis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, na podstawie art. 263 i art. 264 TFUE, częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie pomocy państwa SA.29064 (2011/C ex 2011/NN) — Irlandia — Transport lotniczy — Zwolnienia z pogłównego podatku lotniskowego, w której instytucja ta uznała, że zwolnienie z irlandzkiego podatku od transportu lotniczego przyznane w odniesieniu do ruchu transferowego i tranzytowego nie stanowi pomocy państwa;

— nakazanie pozwanej zapłatę jej własnych kosztów, a także kosztów poniesionych przez skarżącą;

— podjęcie uznanych przez Sąd za właściwe dodatkowych działań.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia prawa popełnionych przez pozwaną ze względu na to, że uznała, iż zwolnienie z irlandzkiego podatku od transportu lotniczego przyznane w odniesieniu do ruchu transferowego i tranzytowego nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez pozwaną art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 659/1999⁽¹⁾ ze względu na to, że nie wszczęła ona przewidzianego w tych przepisach postępowania w przedmiocie pomocy, o której mowa w pierwszej części zaskarżonej decyzji, pomimo istnienia co najmniej poważnych wątpliwości co do zgodności z rynkiem wewnętrznym zwolnienia z irlandzkiego podatku od transportu lotniczego przyznanego w odniesieniu do ruchu transferowego i tranzytowego; efektem tego instytucja ta naruszyła uprawnienia proceduralne strony skarżącej przysługujące jej na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 659/1999.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez pozwaną spoczywającego na niej obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że podane przez nią uzasadnienie było wewnętrznie sprzeczne, zawierało błędy i mające znamiona nadużycia uogólnienia.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2011 r. — MasterCard i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-516/11)**

(2011/C 347/72)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: MasterCard, Inc. (Wilmington, Stany Zjednoczone); MasterCard International, Inc. (Wilmington) oraz MasterCard Europe (Waterloo, Belgia) (przedstawiciele: B. Amory, V. Brophy i S. McInnes, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za niedopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności całości decyzji odmownej Komisji z dnia 12 lipca 2011 r., powołującej się na wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L145, s. 43); oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 3 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ:

— instytucja ta nie wykazała, że spełnione zostały przesłanki określone w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;

— dowody, na których oparła się Komisja zawierają błędy dotyczące stanu faktycznego; oraz

— istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu dokumentów przedłożonych przez EIM Business and Policy Research w ramach analizy zatytułowanej „Koszty i korzyści handlowców wynikające z akceptowania różnych metod płatności” (COMP/2009/D1/202).

2) W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 2 tiret pierwsze oraz art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ:

— instytucja ta nie wykazała, że spełnione zostały przesłanki określone w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;

— dowody, na których oparła się Komisja nie są wiarygodne; oraz

— istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu dokumentów przedłożonych przez EIM.

Odwołanie wniesione w dniu 29 września 2011 r. przez Sandro Goziego od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-116/10 Gozi przeciwko Komisji

(Sprawa T-519/11 P)

(2011/C 347/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sandro Gozi (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Passalacqua i G. Calcerano)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji dyrekcji generalnej do spraw zasobów ludzkich i bezpieczeństwa — dyrekcji D — HR.D.2/MB/dh Ares (2010) — Y96985 z dnia 6 sierpnia 2010 r.;

— ustalenie i stwierdzenie, że przysługuje mu prawo do zwrotu kosztów i w efekcie nakazanie zapłaty na jego rzecz kwoty 24480 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy decyzji, na mocy której Komisja odmówiła zwrotu kosztów w kwocie 24 480 EUR poniesionych przez wnoszącego odwołanie w ramach postępowania karnego we Włoszech.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi zarzut dotyczący faktu, że wydaje się, iż zaskarżony wyrok jest obarczony wadami prawnymi i pod pewnymi względami jego uzasadnienie jest wewnętrznie sprzeczne, ponieważ nie da się

go pogodzić z celami i brzmieniem art. 24 regulaminu pracowniczego. Ponadto wyrok jest sprzeczny z orzecznictwem, które zostało w nim przytoczone i z ustaleniami faktycznymi dotyczącymi przebiegu postępowania przed Komisją.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2011 r. — Igar Chemicals przeciwko ECHA

(Sprawa T-526/11)

(2011/C 347/74)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Igar Chemicals, SL (Rubí, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Fernández Vaissieres)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Orzeczenie, że skarga jest uzasadniona i dopuszczalna.

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w jakiej dotyczy wystawienia faktury z tytułu należności administracyjnych i anulowanie tej faktury.

— Obciążenie ECHA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) numer SME(2011) 0572 z dnia 3 sierpnia 2011 r. i w efekcie anulowania faktury za koszty administracyjne (faktura numer 10028302 z dnia 5 sierpnia 2011 r.).

W tym względzie należy przypomnieć, że skarżące przedsiębiorstwo dokonało w odpowiednim czasie rejestracji wstępnej różnych substancji, które zamierzało zarejestrować. Przed dokonaniem tych rejestracji błędnie uznano je za małe przedsiębiorstwo.

W czerwcu 2011 r. na podstawie art. 13 ust. 3 akapit 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 340/2008 w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie opłat i należności”), Agencja wezwała skarżącą do wykazania, że była uprawniona do ulgowej opłaty za rejestrację, którą od niej pobrano. Skarżąca odpowiedziała twierdząc, że jej wielkość odpowiadała wielkości średniego przedsiębiorstwa, którą to okoliczność sprostowano w systemie REACH-IT dobrowolnie i przed otrzymaniem wskazanego wezwania od ECHA.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji Europejskiej do oddelegowania na ECHA nakładania należności administracyjnych i braku kompetencji ECHA do wydania decyzji MB/29/2010 jej zarządu Agencji z dnia 12 listopada 2010 r. („on the classification of charges for which services are levied”).

— Strona skarżąca podnosi w tej kwestii, że ustanawiając w art. 13 ust. 4 rozporządzenia w sprawie opłat i należności, iż ECHA pobiera opłatę administracyjną odmienną od opłaty za rejestrację, która jest jedyną dozwoloną przez przepisy o utworzeniu ECHA, Komisja wykracza poza to, na co zezwalają te przepisy i że w tym zakresie art. 114 TFUE nie jest wystarczający, aby uzasadnić kompetencję Komisji lub ECHA.

2) Zarzut drugi dotyczący niezgodnej z prawem delegacji uprawnień określonej w art. 13 ust. 4 rozporządzenia w sprawie opłat i należności.

— Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że ponieważ ww. przepis pozostawia uznaniu ECHA ustalenie należności administracyjnej bez określenia jej celów, treści, zakresu i czasu trwania, art. 2 decyzji MB/29/2010 a w szczególności wykaz 1 do jej załącznika są niezgodne z prawem.

3) Zarzut trzeci dotyczący represyjnego charakteru decyzji MB/29/2010.

— Strona skarżąca podnosi w tej kwestii, że, mimo, iż zgodnie z art. 74 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ECHA, Agencja jest uprawniona do pobierania opłat za świadczone usługi zgodnie z art. 74 ust. 3 tego samego aktu, to opłaty i należności w połączeniu z innymi źródłami przychodów Agencji ustalane są w sposób pozwalający zapewnić, że są wystarczające do pokrycia kosztów świadczonych usług. Niemniej ryczałtowej opłaty administracyjnej w wysokości 14 500 EUR nie można uzasadnić przeprowadzeniem weryfikacji ECHA, gdyż ta kwota jest niewspółmiernie wysoka w porównaniu do świadczonych usług. Z drugiej strony te opłaty administracyjne mają w rzeczywistości charakter sankcji.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa.

— Skarżąca twierdzi w tym względzie, że system REACH-IT nie dostarczał przedsiębiorstwom wystarczających informacji, aby mogły poznać sankcje grożące im w związku z ciężącym na nich obowiązkiem sprawdzenia ich wielkości. Z drugiej strony Agencja nie uwzględniła braku umyślności skarżącej oraz dobrowolnego sprostowania popełnionego błędu.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności przy ustalaniu danych opłat administracyjnych.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2011 r. — Belgia przeciwko Komisji

(Sprawa T-538/11)

(2011/C 347/75)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet i J. Halleux, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata L. Van den Hendego)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie pomocy państwa na finansowanie badań przesiewowych dotyczących pasażerskich encefalopatii gąbczastych (TSE) u bydła wdrożonej przez Belgię (pomoc państwa C 44/08 (ex NN 45/04));

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE.

— Środki wdrożone przez Belgię nie przynoszą selektywnej korzyści rolnikom, rzeźnikom i innym podmiotom zajmującym się przetwarzaniem, transportem, sprzedażą lub wprowadzaniem do obrotu produktów pochodzących od bydła i podlegających obowiązkowym badaniom na obecność BSE zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami.

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2011 r. — Melkveebedrijf Overenk i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-540/11)

(2011/C 347/76)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Melkveebedrijf Overenk B.V. (Sint Anthonis, Niderlandy), Maatschap Veehouderij Kwakernaak (Oosterwolde, Niderlandy), Mulders Agro VOF (Heerle, Niderlandy), Melkbedrijf Engelen V.O.F. (Grashoek, Niderlandy), Melkveebedrijf de Peel B.V. (Asten, Niderlandy) und M. Moonen (Nederweert, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. Mazel i A. van Beelen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- uwzględnienie skargi odszkodowawczej na podstawie art. 340 TFUE i stwierdzenie, że przysługuje im roszczenie o finansowe wynagrodzenie w wysokościach podanych w załącznikach 13–18, do których zapłaty zobowiązana jest Komisja, za szkodę, którą ponieśli w wyniku niezgodnego z prawem przyjęcia i bezprawnego stosowania rozporządzenia Komisji (WE) nr 1468/2006 z dnia 4 października 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 595/2004 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1788/2003 ustanawiającego opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych;
- posiłkowo, uwzględnienie skargi odszkodowawczej na podstawie art. 340 TFUE i stwierdzenie, że przysługuje im roszczenie o finansowe wynagrodzenie w kwotach podanych w załącznikach 13–18, do których zapłaty zobowiązana jest Komisja, za szkodę, którą ponieśli w wyniku zgodnego z prawem przyjęcia i zgodnego z prawem stosowania wspomnianego rozporządzenia nr 1468/2006.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący pozaumownej odpowiedzialności Komisji w wyniku czynu niedozwolonego z powodu naruszenia podstawowych zasad prawa wspólnotowego, polegającego na naruszeniu zasady proporcjonalności. Zmiana negatywnego systemu korekt zawartości tłuszczu w przepisach wykonawczych do rozporządzenia nr 1788/2003 przez rozporządzenie nr 1468/2006⁽¹⁾ od początku nie była właściwa do przyczynienia się do realizacji celów tych rozporządzeń, mianowicie zmniejszenia nierównowagi podaży i popytu na rynku mleka i przetworów mlecznych i wynikających z tego nadwyżek strukturalnych, a ponadto nakłada na skarżących duży i nieproporcjonalny ciężar, co zagraża prowadzeniu ich gospodarstw. Z tego powodu podnoszony jest zarzut naruszenia zasady proporcjonalności.

2) Zarzut drugi dotyczący pozaumownej odpowiedzialności Komisji w wyniku czynu niedozwolonego z powodu naru-

szczenia podstawowych zasad prawa wspólnotowego, polegającego na naruszeniu prawa własności i prawa do swobodnego wykonywania zawodu w rozumieniu art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do europejskiej konwencji prawa człowieka. Przyjmując rozporządzenie (WE) nr 1468/2006, Komisja niesłusznie założyła, że u podstaw tej regulacji leżał uzasadniony cel interesu ogólnego, a do tego dokonała niepełnego rozważenia występujących tu interesów, co należy zakwalifikować jako jej bezprawne działanie. Powstała i nadal powstająca w ten sposób szkoda należy zatem wynagrodzić skarżącym.

3) Zarzut trzeci dotyczący pozaumownej odpowiedzialności Komisji w wyniku czynu niedozwolonego z powodu naruszenia zasady „równego traktowania w zakresie danin publicznych” (*égalité devant les charges publiques*). Szkoda, którą skarżący ponieśli i nadal ponoszą w wyniku dostosowanej przez rozporządzenie (WE) nr 1468/2006 negatywnej korekty zawartości tłuszczu, jest rzeczywista i aktualna i dotyczy skarżących jako szczególną kategorię przedsiębiorców w sposób nieproporcjonalny w porównaniu z innymi przedsiębiorcami tego samego sektora. Poza tym szkoda ta przekracza granice ryzyka gospodarczego, które jest związane z działalnością w rozpatrywanym sektorze, przy czym leżące u podstaw tej szkody rozporządzenie zmieniające nie jest uzasadnione ogólnym interesem gospodarczym. Z tego powodu Unia Europejska, a w każdym razie Komisja, musi naprawić tę szkodę lub przynajmniej odpowiednio za nią wynagrodzić.

4) Zarzut czwarty dotyczący pozaumownej odpowiedzialności Komisji w wyniku czynu niedozwolonego z powodu naruszenia prawa własności i prawa do swobodnego wykonywania zawodu w rozumieniu art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do europejskiej konwencji prawa człowieka. Ze względu na brak uzasadnionego, leżącego w ogólnym interesie celu zmiany korekty zawartości tłuszczu, naruszenia „słusznej równowagi” (*fair balance*) przy przyjęciu rozporządzenia (WE) nr 1468/2006 i zaniechania zapewnienia przez Komisję w tym kontekście odpowiedniego odszkodowania w celu zapobieżenia lub przywrócenia praw własności danych producentów, które zostały naruszone przez to rozporządzenie, i naprawienia powstałej przez to szkody, Komisja odpowiada na podstawie art. 340 TFUE za tę szkodę, którą ponieśli i nadal ponoszą skarżący i która kwalifikuje się do naprawienia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 274, s. 6.

**Postanowienie Sądu z dnia 6 października 2011 r. —
Fondazione Opera S. Maria della Carità przeciwko Komisji****(Sprawa T-234/00) ⁽¹⁾**

(2011/C 347/77)

Język postępowania: włoski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 4 z 6.1.2001.**Postanowienie Sądu z dnia 6 października 2011 r. —
Confartigianato Venezia i in. przeciwko Komisji****(Sprawa T-266/00) ⁽¹⁾**

(2011/C 347/80)

Język postępowania: włoski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 9.12.2000.**Postanowienie Sądu z dnia 6 października 2011 r. —
Codess Sociale i in. przeciwko Komisji****(Sprawa T-235/00) ⁽¹⁾**

(2011/C 347/78)

Język postępowania: włoski

Prezes czwartej izby postanowił o wykreśleniu sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 4 z 6.1.2001.**Postanowienie Sądu z dnia 11 października 2011 r. —
Inovis przeciwko OHIM — Sonaecom (INOVIS)****(Sprawa T-502/09) ⁽¹⁾**

(2011/C 347/81)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 z 27.2.2010.**Postanowienie Sądu z dnia 6 października 2011 r. — Ciga i
in. przeciwko Komisji****(Sprawa T-255/00) ⁽¹⁾**

(2011/C 347/79)

Język postępowania: włoski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 9.12.2000.**Postanowienie Sądu z dnia 11 października 2011 r. — El
Corte Inglés przeciwko OHMI — BA&SH (ba&sh)****(Sprawa T-23/11) ⁽¹⁾**

(2011/C 347/82)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2011 r. — ZZ przeciwko FRONTEX

(Sprawa F-87/11)

(2011/C 347/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat S. A. Pappas)

Strona pozwana: Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich (FRONTEX)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzedłużeniu zawartej ze skarżącym umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora wykonawczego FRONTEX z dnia 16 grudnia 2010 r.;
- obciążenie Agencji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2011 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-88/11)

(2011/C 347/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat R. Rata)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej o nieuwzględnieniu skarżącego na liście rezerwowej konkursu otwartego EPSO/AD/148/09-RO — administratorzy-prawo (AD 5)

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej z dnia 9 listopada 2010 r., w której dokonano ponownej oceny kandydata, na mocy której utrzymano w mocy

decyzję z dnia 14 lipca 2010 r. o nieuwzględnieniu skarżącego na liście rezerwowej konkursu otwartego EPSO/AD/148/09-RO;

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 16 czerwca 2011 r. oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącego w dniu 7 lutego 2011 r.;
- zmianę listy rezerwowej konkursu otwartego EPSO/AD/148/09-RO — administratorzy-prawo, tak aby uwzględniła ona nazwisko skarżącego; ewentualnie zarządzenie ogłoszenia nowej listy rezerwowej, uwzględniającej nazwisko skarżącego;
- zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącego, oszacowanego pierwotnie *ex aequo et bono* na kwotę 7000 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2011 r. — ZZ przeciwko Komitetowi Regionów

(Sprawa F-89/11)

(2011/C 347/85)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat N. Lhoëst)

Strona pozwana: Komitet Regionów

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komitetu Regionów oddalającej wniosek skarżącego złożony na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego w celu uzyskania zadośćuczynienia i odszkodowania za krzywdę doznaną i szkodę poniesioną w toku postępowania administracyjno-dyscyplinarnego.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komitetu Regionów nr 0352/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. oddalającej wniosek skarżącego złożony w dniu 14 lipca 2010 r. na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego w celu uzyskania zadośćuczynienia i odszkodowania za krzywdę doznaną i szkodę poniesioną w toku postępowania administracyjno-dyscyplinarnego;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności wyrażonej decyzji Komitetu Regionów z dnia 31 maja 2011 r. oddalającej zażalenie, które skarżący wniósł na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego w dniu 10 lutego 2011 r.;
- zasądzenie od Komitetu Regionów na rzecz skarżącego kwoty 15 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną ze względu na przewlekłość wszczętych wobec niego postępowań administracyjnego i dyscyplinarnego;

- zasądzenie od Komitetu Regionów na rzecz skarżącego kwoty 15 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną ze względu na błędy i zaniedbania popełnione przez Komitet Regionów w toku różnych postępowań administracyjnych i dyscyplinarnych;
- zasądzenie od Komitetu Regionów na rzecz skarżącego kwoty 41 888,68 EUR tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną ze względu na wymuszone i przedwczesne odejście na emeryturę;
- zasądzenie od Komitetu Regionów zapłaty odsetek za zwłokę od wyżej wymienionych kwot według stopy Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o 2 punkty;
- obciążenie Komitetu Regionów kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2011 r. — ZZ przeciwko EKES

(Sprawa F-92/11)

(2011/C 347/86)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności odmownej decyzji EKES w przedmiocie wniosku skarżącej o przyznanie, że popełnione zostały w stosunku do niej uchybienia w związku z nieudzieleniem jej wsparcia i naruszeniem obowiązku staranności, jak również o podjęcie działań mających na celu publiczne wykazanie jej osiągnięć i kwalifikacji oraz żądanie zadośćuczynienia.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 14 czerwca 2011 r. sekretarza generalnego Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (organ powołujący EKES) w sprawie oddalenia zażalenia skarżącej w przedmiocie przyznania, że zostały popełnione w stosunku do niej uchybienia w związku z nieudzieleniem jej wsparcia i naruszeniem obowiązku staranności, jak również w przedmiocie podjęcia działań mających na celu publiczne wykazanie jej osiągnięć i kwalifikacji zawodowych, w szczególności jej zdolności do kierowania jednostką organizacyjną i do zarządzania zasobami ludzkimi i finansowymi tej jednostki;
- zasądzenie od EKES wypłaty kwoty 15 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z naruszenia obowiązku staranności organu powołującego;
- obciążenie EKES kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2011 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-93/11)

(2011/C 347/87)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Blot,)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji przewodniczącego komisji konkursu EPSO/AST/111/10 (AST 1) o niedopuszczeniu skarżącego do testów oceniających

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 czerwca 2011 r. odmawiającej skarżącemu prawa do uczestniczenia w testach oceniających konkursu EPSO/AST/111/10 — sekretarki w stopniu AST 1;
- w konsekwencji orzeczenie, że należy ponownie włączyć skarżącego w proces rekrutacji uruchomiony w drodze tego konkursu, w razie potrzeby poprzez zorganizowanie nowych testów oceniających;
- w każdym razie, zażądanie od EPSO ujawnienia będących w jego posiadaniu informacji dotyczących rezultatów osiągniętych przez wszystkich kandydatów w teście d)
- subsydiarnie, na wypadek nieuwzględnienia żądania głównego, zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty tymczasowo oszacowanej na 50 000 euro;
- w każdym razie zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty tymczasowo oszacowanej na 50 000 euro tytułem zadośćuczynienia;

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2011 r. — ZZ przeciwko EBI

(Sprawa F-95/11)

(2011/C 347/88)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat N. Thieltgen)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji EBI w sprawie zmiany warunków wykonywania obowiązków przez skarżącą jak i zmiany charakteru tych obowiązków oraz żądanie odszkodowania.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji EBI w sprawie zmiany warunków wykonywania obowiązków przez skarżącą jak i zmiany charakteru tych obowiązków;
- nakazanie EBI przeniesienia skarżącej na stanowisko zgodne z jej zaszerogowaniem;
- stwierdzenie istnienia niezgodnego z prawem zachowania, jakie można przypisać EBI;
- ustalenie odpowiedzialności EBI w stosunku do skarżącej w świetle niezgodnej z prawem decyzji oraz niezgodnego z prawem zachowania, jakie można przypisać EBI;
- zasądzenie od EBI odszkodowania i zadośćuczynienia tytułem naprawienia krzywdy i szkody skarżącej, wynikających z niezgodnej z prawem decyzji oraz niezgodnego z prawem zachowania, jakie można przypisać Bankowi, które to odszkodowanie i zadośćuczynienie winny zostać powiększone o odsetki za zwłokę;
 - w odniesieniu do niezgodnej z prawem decyzji:
 - w zakresie krzywdy: 20 000 EUR;
 - w zakresie szkody związanej z utratą wynagrodzenia: 113 100 EUR;
 - w odniesieniu do niezgodnego z prawem zachowania, jakie można przypisać EBI:
 - w zakresie naruszenia przez EBI obowiązku staranności i ochrony: 119 100 EUR;
 - w zakresie naruszenia art. 42 regulaminu pracowniczego: 10 000 EUR;
- obciążenie EBI kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2011 r. — ZZ przeciwko Parlamentowi**(Sprawa F-97/11)**

(2011/C 347/89)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci P. Nelissen Grade i G. Leblanc)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu w sprawie daty wejścia w życie zmiany stanu cywilnego, jaką należy uwzględnić do uchylecia dodatku na gospodarstwo domowe, wskutek wyroku sądu cywilnego orzekającego rozwód skarżącego.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 4 lipca 2011 r. oddalającej częściowo zażalenie skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 21 stycznia 2011 r., doręczonej za pomocą programu zarządzania administracyjnego Streamline, w sprawie ustalenia, że datą wejścia w życie zmiany stanu cywilnego skarżącego jest data ogłoszenia wyroku orzekającego rozwód;
- wskazanie organowi powołującemu skutków, jakie niesie z sobą stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji, a w szczególności daty, jaką należy uwzględnić do wejścia w życie wyroku orzekającego rozwód pomiędzy skarżącym a jego byłą żoną, czyli daty wpisania wyroku do rejestru, co miało miejsce w dniu 26 kwietnia 2011 r.;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2011 r. — ZZ i in. przeciwko Komisji**(Sprawa F-98/11)**

(2011/C 347/90)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ i inni (przedstawiciele: adwokaci F. Moysé i A. Salerno)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o uznaniu niektórych rodzajów pomocy finansowej udzielanych przez państwo członkowskie studentom studiów wyższych za dodatki podobnego rodzaju co dodatki rodzinne i odliczeniu kwoty tych rodzajów pomocy finansowej od kwoty dodatku edukacyjnego przyznanego urzędnikom będącym rodzicami tych studentów oraz stwierdzenie nieważności decyzji o przystąpieniu do odzyskania nienależnie wypłaconych kwot

Żądania strony skarżącej

- W odniesieniu do dziewięciu pierwszych skarżących — stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji o odliczeniu od przewidzianych w regulaminie pracowniczym dodatków edukacyjnych dla dzieci kwot stypendiów, przyznawanych na odbycie studiów wyższych tym dzieciom przez Centre de Documentation et d'Information sur l'Enseignement Supérieur du Grand-Duché du Luxembourg (Centrum Dokumentacji i Szkolnictwa Wyższego Wielkiego Księstwa Luksemburg, CEDIES) oraz, po drugie stwierdzenie nieważności decyzji, których adresatami jest każdy z tych skarżących o przystąpieniu do odzyskania nienależnie wypłaconych kwot odpowiadających jakoby nienależnym kwotom wcześniej uzyskanych dodatków edukacyjnych;
 - w odniesieniu do ostatniego skarżącego — stwierdzenie nieważności decyzji, w której zażądano od niego informacji, czy jego dziecko otrzymuje stypendium od CEDIES i w której zawieszono, tymczasowo, dodatek edukacyjny na rzecz tego dziecka począwszy od dnia 1 grudnia 2011 r., wyłącznie w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy zawieszenia wypłaty dodatku;
 - (w odniesieniu do wszystkich skarżących) wypłata zaległych z tego tytułu kwot wynagrodzenia, wraz z odpowiadającymi im odsetkami za zwłokę, naliczonymi, począwszy od daty wymagalności należnych zaległości, według stawki ustalonej na podstawie znajdujących zastosowanie w tym okresie stóp procentowych ustanowionych przez Europejski Bank Centralny dla podstawowych operacji refinansowania, podwyższonej o dwa punkty;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
-

Sąd do spraw Służby Publicznej

2011/C 347/83	Sprawa F-87/11: Skarga wniesiona w dniu 13 września 2011 r. — ZZ przeciwko FRONTEX	45
2011/C 347/84	Sprawa F-88/11: Skarga wniesiona w dniu 16 września 2011 r. — ZZ przeciwko Komisji	45
2011/C 347/85	Sprawa F-89/11: Skarga wniesiona w dniu 18 września 2011 r. — ZZ przeciwko Komitetowi Regionów	45
2011/C 347/86	Sprawa F-92/11: Skarga wniesiona w dniu 23 września 2011 r. — ZZ przeciwko EKES	46
2011/C 347/87	Sprawa F-93/11: Skarga wniesiona w dniu 23 września 2011 r. — ZZ przeciwko Komisji	46
2011/C 347/88	Sprawa F-95/11: Skarga wniesiona w dniu 28 września 2011 r. — ZZ przeciwko EBI	46
2011/C 347/89	Sprawa F-97/11: Skarga wniesiona w dniu 3 października 2011 r. — ZZ przeciwko Parlamentowi	47
2011/C 347/90	Sprawa F-98/11: Skarga wniesiona w dniu 3 października 2011 r. — ZZ i in. przeciwko Komisji	47

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

